

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

LISTOPAD 2021

Běh pro Světlušku 2021

Ve středu 15. 9. 2021 se v Ostravě poprvé uskutečnil Večerní běh pro Světlušku. V nabitém programu bylo možné seznámit se i s aktivitami přibližujícími život nevidomých. Největší zájem účastníků akce budily sporty. Pohodovou atmosféru slunečního odpoledne dobarvovalo živé hudební vystoupení kapel MY DVA TRIO a Poppers. Do sladkého a slaného baru přispělo 44 pekařek a pekařů především z řad rodičů členů oddílu Kadao.

S postupem času se prostor Městských sadů, kde byly vypnuty lampy veřejného osvětlení, halil do šera a tmy. Nastala chvíle rozsvěcení čelovek a pozvolné přípravy na zlatý hřeb večera v podobě běhu potměným parkem.

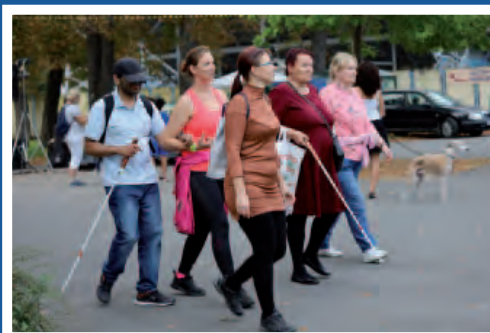
Na okruhy v délce 1,4 km anebo 2,7 km vyznačené barevnými odrazkami se vydalo více než 570 běžců (počty psů a kočárků na trati unikly evidenci pořadatelů). Po skončení oficiální části programu se účastníci odebrali do svých domovů, někteří ale zůstali na místě a v teplém podvečeru si sdělovali zážitky z běhu.

Večerní běh pro Světlušku v Opavě vyzněl zcela v příjemném rytmu a všichni účastníci si jej užili. Za startovné, prodej propagačních předmětů, chlazených nealkoholických nápojů a příspěvky za konzumaci ve sladkém a slaném baru byla vybrána nádherná suma **127 305 Kč**, která bude poukázána na účet Světlušky.

Úspěch celé akce by byl nemyslitelný bez obrovského nasazení pořadatelů z turistického oddílu TOM Kadao. Významnou pomocí byla finanční dotace Statutárního města Opava, spolupráce s Technickými službami Opava s.r.o., Základní školou pro zrakově postižené a žáky s vadami řeči Havlíčkova a Charitou Opava, propagace Asociace TOM ČR a také chutné počiny pekařek a pekařů. Všem patří veliké díky!

Kluci a holky z oddílu TOM Kadao o týden dříve v ulicích Opavy při prodeji sbírkových předmětů vybrali obnos 24 512 Kč. Na podporu nevidomých tedy posíláme částku **151 817 Kč**. Byly to náročné, ale zajímavé dny! Ať se nám společně daří!

Jan Ticháček, Tom Weicht,
TOM Kadao, Opava

listopad 2021

OBSAH

- str. 4-9 Hopův barevný svět,
*Tomáš Novotný, Vašek Hrobský
Zdeněk Šmída, Otán Müller,
Tomáš Hurt, Ondra Šejtka,
Petr Teringl, Vratislav Florián,*
- str. 10 Letní dny u Stopařů, *Jiří Černer*
- str. 11 Kempování s TOM Kadao,
Tom Weicht
- str. 12 Za devatero horami,
Vratislav Florián-Hroch
- str. 13 Jak bylo u Kamarádů z Pacova,
Václav Hrobský
- str. 14 Konec Scholy ludus,
Tom Weicht
- str. 15 Léto s Kometou,
Klára Tuzová
*Hra Jumanji ve Dzbelu,
Pavla Skotnicová*
- str. 16 Nonstop prázdniny u Stopařů,
Jiří Černer
- str. 17 Táborový kemp Turů,
Soňa Rokytová
*Kameňák se bavil,
Miloš Stejskal*
- str. 18 Hledání ztraceného pokladu
řeky Nilu, *Karolína Schejbalová*
- str. 19 Žlutý kvítek kempoval,
Tomáš Huďa -Drop,
*Po svých na jih,
Darek Janovský*
- str. 20 Značení v Banátu, *Václav Křepelák*
- str. 21 Tomíci přírodě, *Ota Müller*
- str. 22-23 Turistická linka Praha-Tokio,
Zdeněk Vějrosta
- str. 24 Po stopách Sinuheta,
Jindra Zoufalá
- str. 25 Blíží se sněm. Jubilujeme!
- str. 26-27 Sbírkové dny Světlušky 2021,
Anežka Klabanová
- str. 28 Bitva o Helfenburk,
Eda Vacula
*Větrná smršť na tábořišti,
Standa Prais*
- str. 29 Mikešovo nožobraní, *Jiří Lukeš*
- str. 30-31 Chata Česka Koča,
Ladislav Jirásko
- str. 32 Historie turistického oddílu
Saturn Plzeň, *Ivo Poduška*
- str. 33 Co bylo, *Tomáš Novotný*
- str. 34 Ohlasy
- str. 35 Opustila nás Jarmila Popelářová,
Roman Gach

V pátek třináctého srpna dožil svůj život Ivo Skoček, kterého všichni znali pod přezdívkou Hop. Bylo mu rovných padesát. Narodil se ve Vsetíně, později se rodina přestěhovala do Valašského Meziříčí, kde jako desetiletý kluk vstoupil do turistického oddílu Zlaté šípy. Čas trávený hrami, putováním přírodou a kamarádstvím mu učaroval do té míry, že v oddíle vydržel až do současnosti a stal se jeho dlouholetým vedoucím. V oddíle také potkal svou ženu Jitku a partu stejně naladěných kamarádů.

Jeho dny byly naplněny prací – a nejen té pro oddíl. V hlavě se mu rodily nové a nové nápady, cesta k jejich realizaci byla většinou rychlá. Tady pomohla především Hopova profese truhláře. Pod rukama jeho a výtvarníka Youryho se zrodilo neuvěřitelné množství her, dekorací, pomůcek a rekvizit. Od drobných placek za vítězství v soutěžích až po největší patrovou postel v ČR nebo funkční řetízkový kolotoč.

Hrami a hříčkami spolu naplnili Vrtuli – svět her a poznání. Tři patra originálních a zábavných činností, jejichž věhlas dávno překročil hranice města či regionu. Hop pro Vrtuli dokázal díky svému nadšení a troufalosti získat objekt krásenské radnice, jedné z nejstarších a nejceněnějších budov ve městě. Prostě Muž činu – tak si jej budeme všichni pamatovat. Nikdy nelitoval času, který věnoval přípravám her, táborů, oddílové a jiné činnosti pro ostatní.

Zlaté šípy zažívaly za jeho vedení neopakovatelné roky. Do detailu promyšlené jedno i vícedenní akce, putování přírodou v Česku i v zahraničí, splouvání řek, cyklovýpravy... a samozřejmě tábory.

Věhlas pestré a důkladně připravované oddílové činnosti, na které měl Hop největší zásluhu, způsobil, že v posledních letech jsme neměli problém s nedostatkem nových členů, naopak klubovna praskala ve švech pod nápo-rem početných oddílových družin.

Nebylo toho rozhodně málo, co jsme na Hopovi obdivovali:

Byl kamarád za všech okolností, skvělý parták na vandrech, cestách i do-volených. Vzor spolehlivosti – přišel vždy včas, co řekl, to opravdu platilo. Symbol kvality – nevypustil do světa hru nebo výrobek, který by nebyl do-myšlený nebo do detailu dokončený. Přemýšlel nad svým soužitím s přírodou – zajímal se o ekologické problémy, žil zdravě, podporoval české výrobce, na schůzky jezdil na kole místo autem...

Inspirátor – svými činy a přístupem ovlivnil mnoho lidí, zde je nutno vzpomenout i vydání knihy her Táborová dobrodružství. Neúnavný pracant. Zábavný společník – žádnou legraci nezkazil, naopak ji většinou začal. Zručný řemeslník – jeho ruce dokázaly vykouzlit ze dřeva doslova cokoli. Schopný organizátor. Herec, improvizátor a mistr převleků – jeho uvádění her by mohla být kapitola sama pro sebe.

Věnoval se i propagaci oddílu a celé Asociace TOM ČR, naše tábory ne-jednou navštívil rozhlas či televize. Akce pořádal i pro rodiče našich členů, městskou veřejnost, tomíky z celé republiky tmelil svými Hořcovými výzva-mi, táborovými školami...

28. srpna 2021 na louce nad Valašským Meziříčím vzplál rozlučkový oheň, na který se sjelo na tři stovky kamarádů. Rozloučení hořké, ale krásné. Do různých koutů republiky se rozletěly Hopovy šípy, které v sobě nesou vzpomínku na jednoho mimořádného člověka.

Hope, děkujeme a nezapomeneme!

*Jiří Krajča – Tetřev
TOM Zlaté šípy, Valašské Meziříčí*

Na Hopův odchod se zatím nedá zvyknout. Ta dlouhá doba známosti a posledních patnáct roků opravdu intenzivní spolupráce, to zkrátka přešlo pod kůži, vrylo se do mého myšlení, plánování, uvažování.

Při psaní náčelnictvu nebo Yourymu mi dlouho vyskakoval Ivošův mail. Tolikrát jsem už už sahal po telefonu, jeho číslo patřilo mezi ty frekventované. Že na druhé straně teď už Hop není? Nemyslitelné!

Nápady spojené s provozem a vybavováním chalup, plánováním sněmu, často shodný názor na spolkové problémy, radosti i strasti v asociaci... V politice jsme měli podobné vidění světa. On, introvertnější, si nechával názory víc pro sebe nebo úzký okruh přátel.

Stovky hodin v Rožmberku, v Herberku, Stříbrných Horách či v Pořešíně. Všude tam, kde spolu s Yourym a dalšími parťáky vyráběli skvělý nábytek, hry, hříčky a šprťouchlata. Tohle nás bavilo: nápad byl někdy Hopův, jindy můj, ladění, debata o tom, zda na to či ono máme, zdařílá realizace šikovnými rukama usměvavých chlapů z Valmezu. Nebylo nic, co by neuměli.

Den po Hopově smrti jsme zahajovali oparenskou brigádu. Soukal jsem ze sebe pár slov a pak jsme drželi chvíli ticha u ohně, kde s námi Ivoš mnohokrát seděl. Kruh mladých tváří byl vážný - řada z nich prošla jeho táborovými školami, originálními, s neopakovatelnou atmosférou. Řadu mládenců a slečen „dédím“ po táborových školách a vždy mě bavily dispute zastánců té které školy. Když šla řeč o té moravské, bylo vždy jasné, kdo je tím tahounem, nevysychající studnou nápadů.

Naposledy jsme se setkali letos v červnu při otevření Rožmberku. Dojížděl jsem mezi posledními, na háčku dva zcela promočené mrnínky, kteří poslední kilometr už jen drkotali zubama. Hopa a Youryho jsme slyšeli už z dálky: fórky, halekání, čepice vzhůru, Jana Rolincová nás balila do ručníku, dobrá atmosféra mezi kapkami deště. Kluci ožili, zima byla zapomenuta...

Proč, sakra, zrovna on? Kde je nějaká spravedlnost?

Tomáš Novotný

Na konci minulého tisíciletí jsem z pacovským oddílem jel na setkání s rakouskými tomíky, společně s oddílem Zlaté šípy. Oddílem známým netradičními hrami, patřícím ke špičce tomického hnutí. Za velkým dílem stál Ivo. Tenkrát jsme se osobně ještě vůbec neznali, a tak zatím co moji svěřenci v parku stavěli stany, já se šel seznámit. Přišel jsem k prvnímu stanu, kde seděla dvě asi čtrnáctiletá děvčata. Já slušně pozdravil se slovy „...kde bych našel pana Hopa?“ Obě holky na mě koukaly jako na mimoně. A pak se obě začaly smát a já se po tolika letech dověděl, že to je přezdívka od příjmení Skoček. Příběh během několika hodin znala většina účastníků srazu. Nebylo divu, že pro většinu jsem se stal docela zábavným a nic nepomohlo mé oznámení, že nejsem velkým příznivcem přezdívek.

V průběhu let jsem Iva poznal jako skoro geniálního tvůrce všeho neobvyklého, nového, netradičního. Například Hořcová výzva byl nápad na Nobelovu cenu. Obdivoval jsem ho, ale nejvíce jsem mu záviděl, že dokázal ve členech svého oddílu vytvořit velkou hrdost ke svému oddílu.

Byl jsem přítomen na akci, kdy se dvě party na túře pomíchaly a vlastně nikdo nepoznal, kam kdo patří. Nastala trochu krizová situace, již si nepamatuji přesně, snad něco okolo délky trasy a možnosti jejího krácení. A tehdy jsem dal hlasovat, co si vybereme. Když jsem chtěl názor od Moraváků, tak jsem uslyšel „...jsme zlatošípáci, takže jdeme tu delší...“ No, moji svěřenci byli pro tu kratší. Já se za jejich rozhodnutí trochu styděl a přál si mít v oddíle podobnou hrdost. Později jsem o tom s Ivem mluvil a on mi tenkrát řekl, že přehánějí, že to je také jen hra. Přesto na to do konce života nezapomenu.

Ivo, jsem přesvědčen, že jsi byl tím pevným bodem Zlatých šípů, budeš jim moc chybět...

Vašek Hrobský

Vzpomínám na Hopa rád. Zavřu oči a vždy se mi vybaví ten bezelstný úsměv, se kterým dokázal žít snad v každé situaci. Životní nadhled a humor jsem vždy obdivoval, pak taky neuvěřitelnou šikovnost, životní energii a nekonečnou zásobu nápadů.

Na sněmy tomíků jezdím docela rád, ale kromě té povinné části, ze které mě vždy bolí zadnice, jsem se vždy nejvíc těšil na večerní posezení a nejlépe, když u toho byli Hop a Youry. Hop zábavný, Hop na milimetr přesný, Hop vždy optimistický. Na Hopa vzpomínám rád.

Zdeněk Šmída

Před brigádou tomíků všechny spolkové členy zasáhla velmi smutná zpráva. Těžko se mi ta slova píší. Srdce usedá a hlava hledá nějakou záchranu, abych se neutopil ve smutku a slzách. Bohové k sobě povolali našeho kamaráda Hopa.

Potkávali jsme se příležitostně řadu let, ale navždy pro mě bude nejsilnější vzpomínkou budování sušárny na ovoce v Oparenském mlýně. Zde jsme společně strávili možná týden. Každý den se nesl v rytmu odhodlané a poctivé práce, přitom nekončící zábavy plné nápadů a taškařic.

Večer jsme seděli u ohně, vyprávěli si a zpívali, sem tam i nějaká slivovička z Valmezu. Hope, byl jsi a budeš mi spolu s dalšími velikány, nejen spolkovými, životním učitelem a inspirací. Děkuji!

Oťan Müller

Hop – studnice nápadů a elánu. Vzpomínek na něj mám hodně. Utkvělo mi třeba noční brouzdání Zlínem na jednom ze sněmů a debata o Fishtrónovi a technických možnostech, nebo třeba neskutečný závěr FunTOMa, kde se z klidného Hopa mávnutím proutku stal největší šoumen, jakého jsem kdy viděl.

Tomáš Hurt

Poprvé jsme se viděli myslím v září 2008 při slavnostním otevření sloupského Herberku. Ty jako vážený občan (spolu s Yourim), já jako uherský a český král Ferdinand Valentin Dobrotivý...to byla tenkrát sláva.

Nezapomenutelná byla také „sněmovní“ setkání večer v útulných hospůdkách, když Jiřík ještě zahrál na kytaru...

Tvoje práce je vidět na všech tomických chalupách, stejně jako návodné činnosti ve velké knize Táborová dobrodružství, kterou mají jistě všechny oddíly.

Letos jsi nám poskytl veškeré své tiskoviny při přípravě našeho letního tábora na Valašsku, který jsme nazvali „Tábor snů“. Využili jsme Tvé nápady, potom jsme domluvili i návštěvu Vrtule (mimo otvírací den, abychom mohli mít dům jen pro sebe). Všechno klaplo.

Centrum Vrtule je úplně skvělé a naše děti se tam do slova vyřádily. Jen Ty jsi tam chyběl. Tu láhev roudnického vína už jsem Ti předat nestačil. Bylo to smutné, koukat na naše veselící se děti a přitom vědět, že už Ti nemůžeme ani poděkovat. Hope, jestli to vidíš, tak věz, s námi budeš pořád. My jezíme nejvíce do Sloupu a tam jsi taky zanechal kus sebe. A na sněmu v lednu si v Praze dáme i další pivo. Za Tebe.

Vratislav Florián-Hroch

S Hopem jsme byli geograficky dost vzdáleni a i styl vedení oddílu jsme měli odlišný. On si spíše hrál a já jsem vždy oddíl směřoval k turistice a sportu. Zdálo by se tedy, že jsme si neměli co povědět. Naopak, když jsme spolu seděli u piva na sněmu v Olomouci, bylo to báječné setkání, plné nezávazného plkání. Hope, je mi moc líto, že si už s tebou takhle nikdy nepovídám.

Petr Teringl

Měl jsem to štěstí, že se moje životní linka na pár let protнула s tou Hopovou. Alespoň na pár let, moc si toho vážím. Hop mě vždy hodně inspiroval, jak dokázal strhnout kolektiv, jaké měl nápady, jak dokázal dotáhnout do úplného detailu i maličkosti.

Vzpomínek na Hopa mám mnoho, o jedné vám povím. Před několika lety u nás v oddíle dost frčely krávy, prostě se nám ta zvířata líbila. Nikdo jim v té době neřekl jinak než „stračeny“. Dokonce jsme stračenu měli i v oddílovém logu. No a Hop to věděl. Mluvili jsme o tom na soutěži 21 na Polaně, při našich setkáních, dost jsme tím zkrátka žili. A jednoho dne mě Hop požádal, zda by se mohli se zlatošipáky na pár hodin ohřát a uložit své krosny u nás v centru Prahy v kanceláři ČRD. Moc rád jsem jim vyhověl.

Když Hop s dětmi dorazil, předal mi jako dar dvě lahve Kofoly (ta u nás také dost frčela), to bylo moc milé, vůbec jsem to nečekal. Lahve tak stojí na stole, já koukám na Hopa a on na mě. Říkal jsem si, proč mlčí? A tak jsem zaostřil na tu Kofolu a hle! Etiketa obou lahví byla změněná, tedy změněná, byla naprosto přesná, jen místo názvu Kofola na lahvi stálo Stračena, proto jsem si toho na první pohled nevšiml. Byla to naprosto věrná kopie originální etikety.

To mě vážně dostalo. Byla to maličkost, ale dotažená do detailu. Je to pro mě stále velká inspirace, jak lze i drobností udělat obrovskou radost. Hope, díky za to, jaký jsi byl, jak jsi uměl rozdávat radost a inspiraci a co jsi nás všechny naučil!

Ondra Šejtka

Letní dny u Stopařů

Úvodem je třeba říci, že jsme rádi za možnost tohle podniknout. Našemu ústředí dík za iniciativu a MŠMT za finanční podporu.

Při realizaci **letního táborového kempu** jsme využili našich zkušeností s dětmi z letních táborů, ale i z celoroční činnosti oddílu. Hlavním programovým pilířem byla fyzická kondice účastníků, na což jsme se zaměřili v průběhu jednotlivých dnů. Jelikož jsme kemp uspořádali jako pobytový, bylo plnění tohoto cíle poměrně snadné. Kempeři každý den nachodili několik kilometrů po svých se zátěží v podobě batohu se svačinou. V osobním volnu hráli míčové hry, nejvíce se tedy věnovali přehazované a badmintonu. Turistickým cílem byl odpolední výšlap na hrad Helfenburk a dále pak jedna z akčnějších částí programu v Lezecké aréně, kde kempeři lezli dvě hodiny po stěnách, i s úvodním lezeckým kurzem.

Kemp byl realizován téměř ve stejném duchu jako naše letní tábory. Účastníci měli pravidelný režim od budíčku až po večeřku. O stravu se starali kempeři převážně sami, aby si obnovili své kuchařské znalosti a tento um si prohloubili. Nad naším tábořištěm od začátku vlála vlajka našeho spolku. Přivezli jsme si s sebou svůj vlastní skládací stožár se závrtnou kotvou, kterou kempeři sami museli do země navrtat a stožár ke kotvě upevnit. Pro všechny to bylo něco nového, neboť vlastní stožár byl s námi poprvé. Snažíme se dětem vštěpovat, jak k symbolům přistupovat,

ať už se jedná o symboly státní nebo naše spolkové. Během kempu byly do programu zařazeny i tábornické dovednosti a nechyběla ani zdravotně.

Do programu kempu byly zahrnuty i kulturně poznávací cíle. Navštívili jsme Vodní svět v Úštěku, kde jsme pozorovali ryby v akváriích. Z vodního světa se naše skupina přesunula do hradních sklepů v Úštěku v doprovodu čertů.

Z podzemí jsme zamířili blíže k obloze a pohlédli do kraje a na městečko Úštěk z tamní historické věže. Dalším cílem byl státní zámek Ploskovice. Účastníci kempu si také obnovili své znalosti o svém domovském městě Jirkov, podívali se do zdejších pivovarských sklepů, a zahráli si novou interaktivní hru v jirkovském infocentru a muzeu hasičství.

Ještě než jsme vstoupili do dílny na výrobu ručního papíru, prošli jsme městem Litoměřice s příjemnou průvodkyní, která nám představila město a Karla Hynka Máchu trochu netradičním pohledem. V dílně se pak všichni seznámili s výrobou papíru a také s jeho historií. Pro všechny bylo velmi zajímavé držet v rukách skutečný papyrus a vidět, jak se vlastně vyrábí. Nakonec si všichni vytvořili svůj vlastní originální papír s okvětními lístky a vůní skořice.

Během táborového kempu byly utuženy přátelské vztahy, užili jsme si mnoho zábavy a hlavně prožili po roce týden spolu, obklopeni přírodou a čerstvým vzduchem v malebné vesničce Chotiněves, která se k táborovému kempu parádně hodila. I ona byla jako vesnická památková zóna kulturně poznávacím cílem. Z mého pohledu letní táborový kemp byl úspěšný ve všech ohledech a naplnil naše očekávání.

Po kempu jsme směřovali k hlavní akci roku, kterou je letní tábor. Kemp byl také využit k zabalení všeho potřebného na tábor a tak byl v tomto směru před táborem klid.

Zcela nečekaně přišla z ústředí druhá výzva uspořádat kemp. Tato událost dost zamíchala naším letním programem. Musím přiznat, že při přemýšlení, zda přijmout či ne, hrálo velkou roli mé zaměst-

nání a moje dovolená. Myslím, že tušíte, jak to dopadlo! Ano, výzvu jsme přijali. Ale to už tu byl i odjezd na letní tábor.

Jiří Černer - Červenáček,
TOM Stopaři, Jirkov

Kempování s TOM Kadao

V průběhu července a srpna uspořádali vedoucí TOM Kadao čtyři týdenní letní kempy pro kluky a holky oddílů Kadao, pro žáky základní školy v Komárově a pro všechny opavské děti. Celkem se jich zúčastnilo téměř 70 kluků a holek.

V Pirátském kempu se všem dětem podařilo získat všechny svitky, na které Jack Sparrow psal nápovědy k nalezení pokladu. Jakmile je všechny splnily, mohly se vydat hledat bájný poklad. Musely využít map, splnit mnoho úkolů, bojovat s Krakenem a překonat mnoho překážek, které jim vedoucí Máša a Markét připravily. Za velkou odvalu a vytrvalost se Jack Sparrow o svůj lup s posádkou podělil. My mu děkujeme jak za poklad, tak za prožitá dobrodružství.

Druhý letní kemp VV a Pohyb vedli vedoucí oddílů TOM Kadao a celkem se jej účastnilo 16 dětí, oddílových i nečlenů.

Mezi sebou se rychle seznámily a tábor probíhal v naprosto pohodové atmosféře. Děti čas trávily tvořením výrobků, jež si na konci týdne mohly odnést s sebou domů, hrály deskové hry, malovaly anebo si organizovaly vlastní zábavu na krásné nové zahradě MŠ. Každý den se společně

věnovaly i pár hodin sportování na hřišti a hrami s míčem. Rovněž vyrazily na dva výlety. Na první do Slezské univerzity v Opavě, kde děti nějaký čas strávily v planetáriu zkoumáním toho, jak to skutečně vypadá ve vesmíru a druhý den dál, až do Hlučína, kde si užily na dětském ranči a jízdami na konících. Odpoledne navštívily místní pověstné jezero „Štěrkač“, kde si děti zaplavaly a zařadily ve vodě. Poslední den v pátek všichni účastníci obdrželi vzpomínku na tábor v podobě veliké sady fixů a vyškrabávacích obrázků.

V posledním červencovém týdnu proběhl příměstský kemp Cesty. Navštěvovali jsme různé atrakce v Moravskoslezském kraji. Navštívili jsme například Zábavný svět techniky U6, domácí Kozí farmu a zrcadlové bludiště v Úvalně, Arboretum Nový Dvůr nebo třeba planetárium na Slezské univerzitě v Opavě.

Děti mohly plnit dobrovolné výzvy, za které dostaly body navíc. Během celého kempu jsme hráli různé hry, měli jsme sportovní i kreativní odpoledne.

Poslední kemp probíhající v prvním srpnovém týdnu, prožili kluci a holky v číno-rodém ruchu, neboť byli účastníky letního kempu pod vedením Zity a Motýla, vedoucím TOM Kadao. Nesl příznačný název Radost. Zabývali se tvorbou místeček z keramiky, návštěvou planetária a výrobou krásných malovaných planet. Uskutečnili výlet do ostravského Malého světa techniky ve Vítkovicích. Osobní zkušenost s pákou, odstředivou silou či křížováním plachetnic jistě osvětlí smysl vzorečků v hodinách fyziky, které děti čekají na vyšším stupni.

V programu si každý našel něco dle svého gusta - některé děti si namalovaly

ramínka, jiné uvařily špagety a připravily palačinky. Venku zase děti budovaly rozličná veledíla ze stavebního dříví. Zhotovili jsme různé užitečné věci - od truhlíku přes stoličku, přes podpěru pro rajčata až po ptačí budku a odpalovací rampu pro rakety.

Všechny děti si pak s kutilem Hynkem opravily donesenou hračku či předmět. Tato aktivita měla velký úspěch u dětí i rodičů - opravili jsme např. stolní fotbalík, elektrickou helikoptéru, mechanickou pokladničku, ale třeba i děravou ponožku. Věříme, že i tato aktivita přispěje k věrohodnosti a popularitě rčení „zlaté české ručičky“.

Když mluvíme o těch ručičkách - navzdory práci s náradím jako pila, páječka či vrtačka zůstaly všechny ručičky, až na drobné oděrky, v zachovalém stavu, jen jsou teď možná o něco obratnější.

Věříme, že kemp náležitě dostal svému jménu, neboť děti odcházely s radostnými vzpomínkami i novými zkušenostmi.

Velké díky všem vedoucím, jmenovitě: Máši, Markétě a Markét, Tygříkovi, Šupolce, Zuzce R. a Zuzce J., Uršulákově, Motýlovi a Zitě, všem pomocníkům a za finanční podporu MŠMT a spolupráci AŠSK, MAS a ZŠ a MŠ Opava-Komárov.

Tom Weicht,
TOM Kadao, Opava

Za devatero horami,

devatero řekami a devatero údolími je Valašsko. Prý jiný kraj a jiný mrav...

Na letošní tábor jsme se vydali až na 400 kilometrů vzdálené Valašsko, do vísky Malá Bystřice, několik kilometrů nad přehradou Bystřička. *Tábor snů*, tak se jmenovala celotáborová hra a jak se možná zdá, nespali jsme pořád ani nesnili. Tady to už byly Beskydy a podle místních je možné již jen v těchto horách spatřit rysa, vlka a medvěda na jednom místě.

My nepotkali ani jedno zvíře, asi je to dobře. Zato jsme ochutnali výborné valašské frgále, což jsou teda vlastně normální koláče, jen poněkud tenčí. Vystoupali jsme na posvátnou horu Radhošť, obdivovali sochu Radegasta a kapličku Cyrila a Metoděje.

Podařilo se nám domluvit a uskutečnit návštěvu Vrtule, což je volnočasové centrum, které vybudovali a provozují tomíci ze Zlatých šípů. Já sám bych tam vydržel celý den. Naši radost z návštěvy Vrtule kalila jen smutná událost a ztráta, která postihla oddíl Zlatých šípů.

Velkou atrakcí na táboře bylo zapůjčení nafukovací bojové arény, kterou jsme si mohli dovolit díky sponzorskému daru od společnosti SVS. To byly boje...

Vydařilo se i táboření a spaní pod širou oblohou. A kdybyste náhodou nevěděli, co to je *lucidní* snění, tak je to bdělý, vědomý spánek nebo *jasný sen*. Je to vlastně stav, kdy si spící člověk uvědomí, že sní a to mu dá možnost svůj sen vědomě a bez omezení ovládat. Záleží ovšem na jednotlivých dispozicích. Takže teorii a ovládání našich snů už umíme. Tedy teoreticky, možná o tom něco víme.

Prostě další vydařený tábor. Žádný úraz, žádné nemoci, jen pár klíštat. Kontrola z KHES Zlín se nám nevyhnula. Byla pečlivě a důkladně prozkoumána veškerá dokumentace dětí i vedoucích, včetně testů a očkování na covid. Zkontrolovali ještě všechny naše zásoby ve skladu potravin a v lednicích. Zde byl jediný problém – polévka z minulého dne. Řekli: „neschovávat!“ Museli jsme ji vylít.

A není to vlastně žádný jiný kraj, mluví trochu nářečím, ale všemu rozumíme. No a Kaufland tam mají stejný jako u nás...

Vratislav Florián - Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem

Jak bylo u Kamarádů z Pacova

Již druhým rokem se všichni tak nějak zmiňujeme v oddílové činnosti. Nevíme, jaký přijde zákaz či omezení, od kdy bude a o co více se bude papírovat. Ten, kdo tvrdí, že pandemie covidu nezasáhla aktivitu oddílů, se mýlí. A řekněme si natvrdo, že i mnohé naše dětičky v oddílu se mnohdy změnily a nikoliv k lepšímu. Mnozí z nás určitě přiznají, že i počet aktivních členů se zmenšil.

Chystané a připravované akce někdy musíme rušit ze dne na den, vracíme slíbené dotace, protože se nikam nejelo a přitom náklady jsou, mnozí odmítají testy, natož píchánek do ruky, někdy jsou děti ze stran rodičovstva raději pro jistotu, či ze strachu úplně izolováni od okolí, to znamená i od dětského kolektivu. **Toto vše se v dalších měsících vymstí...**

Přesto většina z nás, vedoucích tomických oddílů, se nevzdává a snaží se, aby oddíl fungoval. Myslím, že právě prázdninové akce mohou být tou vzpruhou do normálnějšího období. A nejinak tomu bylo o velkých prázdninách u pacovských Kamarádů. Navzdory všem zákazům a omezením jsme s činností na jaře začali tak brzy, jak to jen šlo. Drželi jsme se početních limitů, všude byla desinfekce a respirátory. Hnala nás vidina, že určitě **léto bude!**

Hned jakmile skončila tato zvláštní domácí výuka, vyrazil tucet závodníků na Experiment III. Uskutečnil se na chatě Psí zub nad řekou Sázavou. Srub ze třicátých let, s každodenní návštěvou plchů na stole u snídaně, s téměř horolezeckou cestou na kadibudku. Paráda a romantika...

Pak návrat domů a informace, že nebude žádný Dunajec, žádný Hron, žádný Slovenský ráj, jelikož ze všech táborníků by nás na Slovensko mohlo jet jen pár. Rychlé přemýšlení, porovnání několika nápadů a nakonec rozhodnutí, že se vypravíme na řeku Vltavu. A zvítězil název Tábor živlů, s podnázvem Vichřice, Karanténa, Covid, Hygiena, Průjem, atd.

Nakonec nás název skoro dohnal, protože na Soumaráku nás zastihla noční bouřka a voda důkladně vypláchla stany. Řešíme to noclehem v tělocvičně ve Volarech a hned odpoledne zahajujeme plavbu po řece sjezdem z Lenory.

Tábořiště u Soumarského mostu využíváme skoro týden právě na částečné poznání Šumavy a sjíždění dalších částí Vltavy. Pak se stěhujeme pod hrad Dívčí Kámen, na nejhezčí tábořiště u této české řeky. Uvádíme v život celotáborovou hru, křtíme nováčky, zkrátka užíváme si táborového života do sytosti.

Po návratu má několik z táborníků necelý týden na vyprání, zajištění testů, nová sbalení a odjezd na akci Julské Alpy. V minulém roce jsme jet nemohli, letos to vy-

šlo. Vysokohorská turistika okolo Vršiče, canyoning na Koritnici, rafty na Soči, parádní ferratka na Prisojniku a nádherné počasí po celý týden. A navíc pohoda na všech hranicích okolo covidu...

Poslední letní oddílová akce bylo Pacovské prázdnění na našem tábořišti pod Strážistěm. Závěrečný týden opět patřil dětem do deseti let, které se učily být samostatné, hrály si, bály se v noci a vlastně se učily být dobrými kamarády.

Některým účastníkům byly čtyři roky. Vydřeli být bez maminky, i když jim bylo občas smutno a došli se pomazlit. O tom, že se jim náš tábor líbil, svědčí hlasité zdravení při cestě do školky s otázkami, kdy se zase půjde pod širák.

Touto akcí skončily velké prázdniny. Po poslední snídani přijeli starší členové oddílů, rodiče a za několik hodin bylo tábořiště prázdné. Zůstaly jen odstaně vyšívané obdélníky a vyšlapaný terén okolo jídelny. Vracíme se do škol a zaměstnání s přáním, aby konečně už nastala normální doba.

Václav Hrobský,
TOM Kamarádi, Pacov

Název Schola vzbuzuje obavy, vidíte? Nemusíte se však bát, šlo o neskutečně báječnou letní táborovou školu, kterou si pro nás vymyslel a dal dohromady náš nejstarší člen a skvělý vedoucí Marcel Bernard. Schola ludus je název *šmrncovní* celotáborovky, jejíž nápad vznikl díky covidu a distanční výuce.

Kde se vzal, tu se vzal, najednou se objevil filantrop Moribundus von Tanzarian a s ním také film o tom, kterak si zaplatí nalezení knihy všech knih Magna Charta Doctrina. V ní jsou obsaženy všechny krásné texty a příběhy, které kdy spatřily světlo světa. Její hrdinové nás po léta provázejí a my hltáme jejich příběhy.

Tuto vznešenou knihu hlídá pan Sen, který nás čtrnáct dní provázel příběhy a dobrodružstvími našich hrdinů. Některým mladším musel některé hrdiny i představit, starší nádherně vracel do dětství a především ke knihám a komiksům.

Uspořádali jsme festival skoly.cz a dokonce vznikala školní (ne)konečná píseň, do které vedoucí vymysleli vždy dvě nové sloky. Každý večer jsme si ji společně ve velké knihovně, obklopeni komiksovými plakáty z každého dne, zazpívali, protože si ji přál slyšet pan Sen.

Kluci a holky bojovali v šesti kolech o perly v květináčích, které dostávali jako body, sledovali, jak jim rostou rajčata, která si zasadili, hráli znalostní Pyramidu a také samozřejmě soutěž jednotlivých žáků.

Pořádali jsme nespočet workshopů, na kterých jsme se učili vařit čaje z bylin, kout železo, plést náramky, kreslit rukama, smažit nudle a placky na ohni, taky květinové a také mnoho jiných zajímavých dovedností.

Stihli jsme hrát volejbal a přehazovnou, samozřejmě fotbálek, ale největší zájem byl mezi všemi o softball, beeball a brandball. Tradičně jsme plnili bobříky – osobní zkoušky podle Jaroslava Foglara, hodně jsme zpívali u ohně a cákali se v říčce Sezině. Každý táborový den chystala a natáčela jiná sestava vedoucích, každý z „učitelů“ pedagogického sboru také pořádal nějaký workshop, to víte Schola ludus!

Musíme poděkovat našim skvělým kucharkám a jejich vynikající kuchyni, kde

jsme tradičně hodnotili jídla a dokonce byl po každém jídle vylosován a zákusem odměněn jeden strážník – účastník hodnocení.

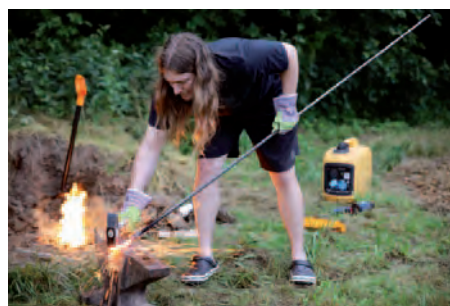
Hodně jsme se pobavili v Galerii volné tvorby na latrínách, kde jsme u umyvadla vhadzovali kuličky za výkon, v táborovém jukeboxu jsme vybírali vždy jednu píseň k večernímu hraní na dobrou noc...

Bylo toho moc a bylo to báječné a skoro neuvěřitelné. Ale vše jednou končí a tak, jak jsme na kolech přijeli, tak jsme také krásným údolím Seziny a Setiny odjeli zpět do Opavy, plni dojmů a zážitků.

A že nevíte, co znamená zkratka SOVA? No přece Světozor, On Air Line, Vox Liber, Aktuality, neboli on-line vysílání po celých 14 dnů.

Z každého dne vyšlo jedno číslo časopisu Světozor. Do něj vedoucí natočili a sestříhali krátká videa, pozdravy z tábora domů a nechyběly aktuality. Báječné letní dny všem!

Tom Weicht,
TOM Kadao, Opava

Léto s Kometou

Příměstský tábor, letos tedy letní kemp, se uskutečnil ve třetím červencovém týdnu. Vedla ho naše trenérka Lenka Slabáková. První den jsme odstartovali olympijským čtyřbojem. Nováčci se seznamovali s tím, co musí umět na turistickém závodě, na kemp se totiž přihlásily i děti, které s námi nechodí do turistického kroužku. Vázaly uzly a učily se poznávačky. Pak jsme hráli spoustu her.

Další den jsme dokončili olympiádu, po které byly vyhlášeny výsledky. Potom jsme cvičili a běhali na vytrvalost. Celý středeční den jsme strávili v zoo, kde jsme hráli hru, kolik zajímavostí si dokážeme zapamatovat o zvířatech. Měli jsme tam také zajištěn oběd – ale smažený sýr nám vůbec nechutnal...

Ve čtvrtek jsme trénovali na mini-závody, měly být poslední den kempu. Po prvním tréninku byly vidět u nováčků pokroky. Minizávody dopadly dobře, přišlo se podívat i dost rodičů. Nejlepší na příměstském táboře bylo, že jsme si ho všichni užili a zlepšili se v soutěžních disciplínách. Někteří nováčci začali od září chodit do našeho kroužku.

Mistrovství ČR ve štafetách se konalo v sobotu 18. září v Českém Brodě. Naš oddíl přihlásil dva týmy – mužů a žákyní. Jeden tým jsem tvořila já, moje kamarádky Veronika Přidalová a Hanka Uhlířová. Druhý tým byli naši tatínci. Ti se umístili na 8. místě, ale myslím, že i tak si to užili. My s kamarádkami jsme byly nejmladší skupina a na vítězství jsme před závodem ani nepomyslely. Po doběhnutí jsme

se společně shodly, že se nám to povedlo, a že bychom se mohly dobře umístit. Než jsme se směly podívat na tabulku výsledků, tipovaly jsme, kolikáté jsme asi skončily. Myslely jsme, že čtvrté, ale byl to omyl. Skončily jsme první!

Další hodinu jsme se radovaly, skákaly, pištěly a oslavovaly to travovou bitvou. Bylo to nádherné a jsem ráda, že jsme se zúčastnily. Moc vás zdraví

Klára Tuzová,
TOM Kometu, Brno

Hra JUMANJI ve Dzbelu

Chceš-li dojít do konce, hod kostkou je snad šance, není to však snadná věc, nástrah všude plný les! Vítejte v Jumanji!

Každý den byl překvapením, každé ráno novým dobrodružstvím. Proti hře Jumanji letos soupeřili Divočáci na tábořišti TOM Modré slunce ve Dzbelu. Parádní rekvizita v podobě hry z půjčovny asociace nám navodila mnohdy až *paniku*. Rozmanité věkové rozpětí dětí od pěti do čtrnácti let ukázalo různorodé reakce.

Děti se potkaly s kanibaly, s trifidy, s nosorožci, s vodníkem, s šamanem, s lovcem atd. Hra je také proškolila v základních dovednostech, které potřebují pro táboření, či přežití v přírodě. Aktivit bylo nespočet, byla i jízda na lanovce, či slaňování.

Počasí, kterému vládlo sluníčko, se nedalo nic vytknout. Jen ta zima u potoka za jasných nocí nás ve stanech značně překvapila.

Krásné lesy okolo nám nabídly parádní podmínky pro hry. Poznali jsme zase nový kraj, obdivovali jsme jeden z nejkrásnějších hradů v ČR, Bouzov. Přece jen jsme všechno nestihli, vracíme se sem i v následujícím roce. Moc se těšíme!

Pavla Skotnicová,
TOM Divočáci,
Frýdlant nad Ostravicí

Nonstop

prázdniny u Stopařů

malá psychologická sonda

Trochu se ohlédnou za uplynulým rokem: byl jsem přesvědčen, že našeho oddílu se koronavirová pauza nedotkne. S odstupem času musím říci, že dotkla a ne málo.

Zpočátku, po obnovení činnosti, bylo vše fajn. Tomíci měli ohromnou chuť do všeho. Na schůzkách bylo každý týden plno. Začali se znova účastnit i ti, které jsme dlouho neviděli ani před odmlkou. Bylo to skvělé.

Tehdy mě napadlo podniknout s oddílem prázdniny nonstop! Říkal jsem si, že je potřeba tohoto nadšení využít a tomíky hned zase nepustit do nicnedělání.

Pomohla mi nabídka uspořádání letního kempu. Přiznám se, že jsem z toho měl ohromný strach. Ne, že bychom to nedokázali uskutečnit, na to už máme ohromné množství zkušeností, ale trápila mě ta finanční stránka. Bylo po covidu, bylo před táborem a rodiče byli vysátí a chtít po nich další koruny, i když s příslibem plného návratu, bylo nereálné. Nakonec jsem se rozhodl to risknout a použít táborové peníze. Už během kempu, který jsme uskutečnili na začátku prázdnin, jsem věděl, že jsem udělal dobře. Každý den byl plný zážitků a her i nových informací. Zhodnocení tohoto prvního kempu bylo snadné – tomíci si to skutečně užili.

Na letním táboře už to bylo horší. Hned začátkem tábora jsem zaznamenal pokles zájmu. Ta euforie z obnovené činnosti

byla pryč. Najednou jsme naplno pocítili, co odmlka způsobila. Tomíci byli naprosto bez zájmu o cokoli, vše trvalo strašně dlouho a do všeho museli být skoro až tlačeni. Hraní připravených her se setkávalo s nechutí. Plán tábora jsme nakonec naplnili, vždy se nám s ohromným vypětím sil povedlo hry dohrát. I vyfotit kvalitní fotku bylo těžké. Říkal jsem to i některým rodičům – za každou fotkou letošního tábora se skrývá ohromný příběh.

Jsem rád, že jsme to dokázali s ostatními vedoucími uhrát do zdárného konce, ale musím říci, že jsem hned po prvních hodinách chtěl tábor zabalit. Odjízďel jsem na tábor s ohromným nadšením a těšil jsem se, jak navážeme hrou i náladou na letní kemp uspořádaný na začátku prázdnin a místo toho jsem se hned na začátku setkal s ohromně jedovatou poznámkou od táborníků – navíc poznámka se nesla několika ústy najednou. Tomíkům jsem to nakonec řekl, aby také poznali, že svými slovy mohou hodně ublížit a napáchat velké škody.

Na začátku letních prázdnin jsem tedy roztočil kolečko, které se zastavilo až koncem srpna a doběhlo v září. Neuvěřitelný tříměsíční běh – vše naplánovat, finančně ukočírovat, uskutečnit a vyúčtovat, to vše ve velmi krátkém časovém rozestupu. Hlavně první vyúčtování bylo nutné udělat co nejrychleji, protože v tom byly peníze na tábor – povedlo se. Druhé vyúčtová-

ní letního tábora bylo nutné udělat během týdne před odjezdem na druhý kemp, protože po kempu bylo nutné zase rychle vyúčtovat kemp a ne se babrat v účtování tábora. No byl to mazec. A to nemluvíme o tom, že druhý kemp už jsem finančně držel při životě vlastními penězi.

Druhý kemp se pohledem na uskutečněný program vydařil. A co se tomíků týká, posun od problémů na táboře byl neznatelný. Kempy byly akce, na kterých díky velkorysé dotaci bylo možné během málo dní uskutečnit hodně zajímavého, což se našim členům moc líbilo.

Po takto intenzivní letní činnosti oddílu jsme rovnou skočili do dalšího oddílového roku. Po našem vlastním zářijovém kempu jsem rodičům mohl na tomíky pět odu na radost. Byli více než skvělí. Né, že by byli dokonalost sama, ale ten ohromný posun byl hodně znatelný.

Mohu říci, že letní kempy iniciované a dotované MŠMT byly skutečně dobrou

věcí. Kempy díky dotaci byly natolik jinou akcí, že ani jeden neukázal slabá místa v dětské mysli a ani nepoukázal na pošramocené hodnoty a odpor k pravidlům.

Naopak náš letní tábor je zase natolik specifický, že nám to špatně ukázal a my zase poznali, na co se musíme zaměřit. Zářijový kemp byl pro mě malou satisfakcí za letní tábor – na něm oddíl od prvních hodin fungoval.

Když se dívám zpět, kdy jsem se rozhodl frčet bez přestávky s oddílem přes prázdniny, vím, že jsem se rozhodl dobře. Energie vložená do letošního léta se mnohonásobně vrací zpět. Podařilo se!

Jiří Černer,
TOM Stopaři, Jirkov

Táborový kemp Turů

První prázdninový kemp jsme uspořádali v půlce července jako cyklisticko-taneční. Malé tanečnice nacvičovaly celý týden, aby vystoupily na závěrečném vystoupení pro rodiče a členky místního Klubu seniorů. Pavoučci, Kuchtíci, Beruška a havajský tanec zakončili choreografií společným tanečkem se všemi přítomnými.

Cyklistická skupinka se učila dopravní značky, jak jezdit ve skupině v silničním provozu, připomněla si povinné vybavení kola. Došlo také na krasojízdu a jízdu zručnosti. Kromě tančení a jízdy na kole děti malovaly, vyráběly, zdobily trička, hrály hry, navštívily Kamzíkovu stezku v oblacích a dětský park v Hrubé Vodě. Mohly si vybrat, zda přespát v klubovně nebo ve stanu na oddílové zahradě.

Druhý kemp následoval koncem července. Jeho námětem bylo cestování časem. Každý den ráno přenesl stroj času děti do určitého časového období. V pondělí to bylo starověké Řecko, kde jsme se seznámili s řeckými bohy. V úterý jsme se ocitli ve středověku a čekaly nás úkoly, jejichž splnění pomohlo překonat draka a vysvobodit princeznu.

Ve středu stroj času zamířil do budoucnosti, kde jsme vyráběli roboty. Čtvrteční cesta do pravěku vedla přes dinosaury, kukuřičné bludiště až na rybník, kde jsme se vyřádili na gumových člunech. Poslední den letního kempu jsme strávili ve starověké Číně. Vyrobili jsme si ruční papír, čínské draky, příbor u oběda vyměnili za hůlky a vyzkoušeli si kaligrafii.

*Soňa Rokytová,
TOM Tuří, Olomouc*

Kameňák se bavil

Kdo se bavil? Kameňák! To znamená děti a mládež nejen z Brna, Nového Lískovce, Kamenného vrchu, ale všichni, kteří první neděli v září přišli do parku Pod Plachtami. Prožili příjemné nedělní odpoledne babího léta. V areálu parku byla pro příchozí připravena řada stanovišť, na kterých představily svoji činnost zájmové a sportovní organizace.

Náš oddíl TOM Horolezčata zde měl stanoviště dvě. Na lezeckém balvanu si každý mohl vyzkoušet, jak daleko balvan vodorovně obleze. Byl to vlastně trénink na podzimní soutěž žactva ve volném lezení na balvanu podle pravidel boulderingu.

Na druhém stanovišti jsme propagovali Turistický závod ukázkou uzlování, poznávání dřevin, znalostí turistických a topografických značek, uměním zorientovat mapu. Každým stanovištěm prošlo kolem 180 dětí. Za každé z nich obdržely razítko. Všechna razítka pak vyměnily za špekáčky a drobnou upomínku a pak si užívaly nedělní podvečer při táboráku a hudbě. Díky zaslání propagačního materiálu jsme mohli reprezentativně Asociaci TOM ČR představit veřejnosti.

*Miloš Stejskal,
TOM Horolezčata, Brno*

Hledání ztraceného pokladu řeky Nilu

Tak jako každý rok, i letos v srpnu vyrazil náš turistický oddíl Vejři na dvou-týdenní tábor. Tentokrát jsme zavítali do Vodňan.

Pobyt se nesl v duchu pátrání po ztraceném pokladu faraona Mentuhotepa. Děti se proměnily na Egyptány a Římany a Kleopatru s Césarem je celotáborovou hrou provázeli. Během putování narazily na mnohé nástrahy, musely překonat řeku Nil a ubránit se nájezdům kočovných kmenů. V jednom z egyptských měst je čekalo nemilé překvapení v podobě přemnožených skarabů. Celá výprava se tady musela zastavit a vymýtit škůdce.

Další z etap se zaměřovala na strategické uvažování. Děti musely přeprodávat zboží tak, aby si vydělaly co nejvíce peněz, což pro některé byl opravdu oříšek. Mnozí už doufali v nějaký oddych, ale cesta za pokladem není procházka růžovým sadem. Čekal nás obávaný Hadí

chrám, v němž jsme čelili útokům jedovatých hadů a také hon na hrocha. Abyste si však nemysleli, že byli táborníci podrobováni pouze tvrdým zkouškám! Následovala hra na karavany, u níž si všichni užili mnoho legrace.

Poslední dvě části by se daly označit jako finální, protože už opravdu vedly k pokladu. Mentuhotepova truhlice se zlatem a dalšími vzácnostmi se nacházela v té nehlubší komnatě jeho hrobky, do níž se dostali jen ti nejodvážnější Egyptané a Římané. Když se podařilo truhlu odejmout a poklad se ocitl na světle, radost dětí byla opravdu nezměrná.

Věnovali jsme se nejen táborové hře, ale také cestování. Naše první cesta vedla do Chelčic, kde jsme absolvovali prohlídku památníku Petra Chelčického a prohlédli si přilehlou bylinnou zahradu. Tak jako každý rok, ani letos nechyběla na výletu rozhledna. Zdolali jsme hned dvě – Haniperk a Boubín.

Velmi oblíbeným místem se u dětí stala zřícenina Helfenburk, kde jsme se mohli podívat do hradní věže, projít se po torzu hradu a pokusit se vytáhnout z kamene Excalibur. Potěšila také návštěva zámku Kratochvíle. Tato krásná renesanční stavba nabízí několik prohlídkových okruhů, my jsme však zvolili pouze prohlídku zahrady.

Troufnu si říct, že největší úspěch u dětí sklidili pávi a místní cukrárna, z níž se nabízel výhled na zámek a okolí. Také jsme „prošmejdili“ město Vodňany. Navštívili jsme muzeum na Střední rybářské škole, environmentální a lanový park. A to rozhodně nebylo vše. Tento kraj skýtá opravdu mnoho možností. Za zmínku stojí ještě most v Lenoře, který je svou podobou opravdu jedinečný.

Kromě cestování a hraní her jsme také děti učili základní tábornické dovednosti jako naštipat dříví, rozdělat oheň, vařit v kotlíku atp. Zkusily si také střelbu z luku a kuše. A nechyběly samozřejmě ani táboráky, opékání burtů a hraní na kytaru nebo ukelele. Tyto aktivity se dětem velice líbily a pobavily je.

Za všechny děkuji vedoucím, kteří pro nás čtrnáctidenní dobrodružství připravovali. Tábor se všem líbil a užili jsme si ho dosyta. Těšíme se na příští rok, až zase poznáme nová místa a ponoříme se do světa přírodních krás.

Karolína Schejbalová,
TOM Vejři, Lovosice

Žlutý kvítek

Turistický oddíl Žlutý kvítek Palkovice využil dotační nabídky, kterou vypsalo MŠMT a uspořádal táborový kemp. Dočasný azyl jsme po celý týden našli v tělocvičně, kde jsme každý den měli nabitý program pro 21 rozdivočených účastníků. Jednou z dotačních podmínek bylo, aby kemp byl vzdělávací, tím pádem téma akce a program byly jasné.

Náš týden byl rozdělený do pěti tematických celků, jedno téma každý den. V pondělí nás čekala zdravotní dopoledne, která jsme si hned pak vyzkoušeli názorně jeden na druhém. Odpoledne pak byla velká hra, ve které měly děti ukázat, co se naučily. Dopadlo to na výbornou.

V úterý přijel k tělocvičně hasičský miniautobus, který nás měl odvézt do Kopřivnice. Úterý totiž bylo dnem životního prostředí. Přírodní oblast Červený kámen byla po celé dopoledne naším odpočinkem i zdrojem poznání. Závěrečná hra s hledáním zlatáků v prostoru zříceniny hradu Šostýn byla zajímavým zpestřením. Středa byla dnem bezpečnosti.

Dopoledne nás navštívila nprap. Bc. Lucie Galiová, vrchní inspektor oddělení prevence Policie České republiky. Děti se seznámily s prací PČR a vyzkoušely si některé součásti policejního výstroje. Tu nejzajímavější výstroj (samozřejmě, že zbraň) raději ale nechala na útvaru. I tak bylo na co koukat.

Po obědě přijeli za tělocvičnu palkovští hasiči. Ne, nikde nehořelo - hasiči nás navštívili, aby nám ukázali část své techniky. Starosta SDH Palkovice Bc. Martin Polášek vyprávěl dětem o tom, co všechno musí naše jednotka umět zvládnout a jaká je její náplň práce. Každý si mohl vylézt na cisternu, případně si prohlédnout novou speciální hasičskou dodávku. Na závěr nesměla chybět pěna pro děcka. To

kempoval

bylo radosti! Čtvrtek byl pro náš kemp dnem obce. Nejdříve jsme se seznámili se vznikem a zpracováním odpadů, a to nejen v naší obci. Následovala krátká prohlídka sběrného dvora.

Dopoledne jsme ještě stihli navštívit Obecní úřad. Přivítali nás starosta s místostarostou. Pan starosta dětem poutavě povyprávěl, jakým způsobem úřad funguje a seznámil děti s jednotlivými pracovníky. Třešničkou na dortu byl samozřejmě obecní rozhlas. Děti si prohlédly malou rozhlasovou kabinku a poslechly si, jak probíhá hlášení obecního rozhlasu. Pátek byl u nás v oddíle branným dnem. Děti si vyzkoušely střelbu ze vzduchovky na cíl. Všem se to moc líbilo (i děvčatům).

Už dnes víme, že příští rok se chceme sejít u podobné akce zase.

Tomáš Huďa - Drop,
TOM Žlutý kvítek, Palkovice

Po svých na jih

Sepsat článek o mém sáhodlouhém pěším putování – no dobrá, ale kde začít? Cestou se toho tolik přihodilo! Vyrázil jsem směrem na jih sám, což je úplně jiný zážitek, než putovat ve skupince. Rozhodně doporučuji. Zkusím nahodit pár myšlenek a situací, které ve mne po návratu rezonují.

Začátek. Vyšel jsem z mé domoviny Stružnice (vesnice nedaleko České Lípy) – ale ještě jsem neušel ani 10 km a málem mě sežral pes. Trekové hůlky a psí majitel, který vyběhl ze zahrady, jej ale zahnali. Dost brzy mohla skončit moje cesta!

První noc. Přespál jsem v městském parku mezi školou a hřbitovem.

Máte hlad? Na fotce vpravo ode mne je český Ind, kterého jsem potkal v Praze. Dostal jsem od něj zadarmo indické jídlo, konala se zde totiž indická slavnost. Putoval pěšky již několikrát, a tak to byl vlastně kolega.

Co se to děje? V Čechách jsem na silnici viděl nespočet dopravních nehod a neštěstí. Lidi by měli chodit pěšky!

Poutníci jsou všude! V jednom jediném místě jsem protínal tzv. jižní stezku Českem (1050 km dlouhá cesta, která vede od nejvýchodnějšího místa v ČR k nejzápadnějšímu) a stejně se mi poda-

řilo na ní potkat poutníka, který ji zdolával. Měl neuvěřitelně ultralehké vybavení, o kterém se mi může jen zdát.

Dobří lidé jsou všude! Hned dvakrát mě zastavili lidé a ptali se, kam jdu, protože mě viděli minulý den na úplně jiném místě. Dokonce dvakrát jsem zaujal i rakouské policisty. Putování bylo plné kontaktů. Bavil jsem se s mnoha lidmi, někteří mě začali sledovat na sociálních sítích, aby věděli, jak se mi daří. Několikrát jsem dostal jídlo na cestu. V Salzburku mě cizí lidé vzali domů, připravili mi večeři, snídani a dokonce jsem se mohl osprchovat. Asi jsem vypadal zuboženě.

Putování. S průměrem přes 40 km za den se mi šlo krásně. V jednom dni jsem ušel přes 58 km. Procházel jsem alpskými průsmyky, koupal se v neskutečně čistých řekách a potocích, mnoha rybnících.

Zakončení. Svoji cestu jsem zakončil v ateliéru nedaleko města Zell am See. Ateliér malíře Wolfganga byl ve stodole uprostřed louky, ze všech stran obklopený alpskými vrcholky. Byla to nádhera. Při hledání místa na spaní by mě v životě nenapadlo, že se mi povede najít něco takového.

Na stěnách visely obrazy, na podlaze stála umělecká díla. S malířem jsem se bavil několik hodin, vyprávěl mi o obrazech, dívali jsme se na komediální videa na projektoru. Když Wolfgang zavolal svému příteli, alpskému průvodci, ten mi doslova zakázal vydat se na přechod přes Alpy. Znal totiž předpověď počasí – bouře, blesky, vichry. Mým původním cílem bylo dojít až do Itálie, ale usoudil jsem, že bude rozumnější v nejlepším přestat.

Za 13 dní jsem ušel 520 km, tedy o 50 km víc než minulý rok, kdy jsem vyrazil na sever, k Baltu. Můj nový přítel Wolfgang se loučil se slovy, že mohu přijet kdykoli, nechá mne u sebe bydlet a trávit volný čas.

Platí, že i cesta může být cíl? Jednoznačně potvrzuji!

Darek Janovský,
TOM Dakoti, Česká Lípa

Značení v Banátu

Myšlenka obnovy turistického značení mě zajímala již nějakou dobu. Samozřejmě jsem věděl, že u nás má značkáře pod palcem Klub českých turistů. Přemýšlel jsem, zda znám ve svém okolí někoho, kdo se značením zabývá. Vzpomněl jsem si, že dlouholetým a *zasloužilým značkařem* je Zbyněk Báča z turnovského oddílu TOM Máci.

Začátkem letošního dubna jsem se Zbyňkovi ozval s myšlenkou stát se značkářem. Po krátkém monologu nechyběla jeho tradiční věta: „*Tak to je hozená rukavice, Věno!*“ Trefil jsem se přímo ideálně. Zrovna ten víkend se šla značit cyklotrasa z hradu Valdštejn směrem do Sedmihorek. A co víc, šel s námi také redaktor magazínu Mladé fronty. O našem tehdejší značení napsal celé tři stránky. Jako začátek značkářské kariéry dobrý. Pak jsme šli se Zbyňkem značit ještě třikrát. Celkově jsme letos v Českém ráji obnovili přes dvanáct kilometrů turistických tras.

Jednoho dne v květnu, při cestě na závěrečnou brigádu před otevřením základny v Rožmberku, mi zvoní telefon. Volá mi Zbyněk a povídá: „*Věno, tak tohle je hozená rukavice! Vyšel nám grant na obnovu značení v Banátu. Jak to vidíš? Šel bys do toho?*“ Neváhal jsem ani vteřinu. Moje odpověď: „*Už teď mám sbalené!*“, vypovídala o všem.

Letos v září jsem tedy vyrazil se členy KČT z Turnova a Liberce značit do Banátu. Celkem nás jelo sedm. Cesta byla pohodová a za necelých čtrnáct hodin jsme dorazili do Eibentálu. Druhý den ráno jsme si začali chystat věci na naše sedmidenň putování. Když vtom se vyklubal první, ale naštěstí jediný zádrhel celé výpravy. Ovšem zádrhel to byl poněkud zásadní. Ve spojitosti s brzkým vstáváním

a mnoha věcmi, které bylo třeba vzít s sebou, jsme *zapomněli v Turnově většinu barev na značení!*

Není však nic, s čím by si tomíci neporadili! Přes kontakt v Čechách se nám podařilo vysledit bydliště místního borce Tibiho, který u sebe doma měl celé značkářské vybavení. Museli jsme však na něj zhruba dvě hodiny počkat, až se probere po veselce, kterou absolvoval o den dříve.

Mezitím jsme se v hospodě seznámili s *mladou a příjemnou dívčinou Dorou*, která v Eibentálu brigádničila. V den, kdy jsme přijeli, jí brigáda končila a vzhledem k tomu, že neměla lepšího plánu, doplnila naši značkářskou skupinu a šla pět dní cesty s námi.

Trasa vedla po červené turistické značce z Eibentálu do Gerníku. Je to nejznámější a nejčastěji navštěvovaná trasa v Banátu, kterou jistě řada z vás již v minulosti absolvovala. Veškeré vybavení jsme si nesli na zádech. Některé výstupy s dvacetikilovým batohem byly opravdu výživné. Po cestě jsme třikrát spali pod širákem a čtyř-

řikrát u místních lidí. Průměrně jsme vyznačili devět až deset kilometrů trasy za den. Po cestě jsme také navštívili vesnici Bígr a Rovensko. V Rovensku jsme se těšili bohatému pohostinství rodiny Pražákových a v Gerníku zase rodiny Maškových. Pan Mašek, kterého celý Banát zná pod přezdívkou „*Zelí*“, nás dokonce vzal do místní palírny slivovice.

Celkově jsme za naše putování vyznačili přes šedesát kilometrů. Byl jsem zde již podruhé a určitě ne naposledy. Proto rozhodně neváhejte a do Banátu vyrazte, je to tam nádherné. Navíc nyní máte jistotu, že se na své cestě určitě neztratíte.

Václav Křepelák,
TOM Dakoti, Česká Lípa

TOMÍCI PŘÍRODĚ

Pomalou, ale jistě nastává vláda podzimu. Před chvílí jsem ještě pracoval na zahradě, bylo vedro, jasný, téměř letní den a na jedinou mraky a deště, tak jsem se ukryl domů. Na parapet hraje perkusová sekce nebeských vod a já se nořím do vzpomínek na léto. Brouzdám v paměti. Chci vzdát hold lidem, kteří neberou přírodu jako samozřejmost, a kteří mi umožnili prožít jedno z nejkrásnějších prázdninových období mého života.

Bouřlivý a příjemně vlahý začátek července jsem prožil na úbočí naší největší sopky. Ve spolupráci s báječnými ženami i muži jsem po několika letech zorganizoval dětský kemp mimo Asociaci TOM. Trochu punk to byl, ale velmi osvěžující a plný radosti.

Žili jsme jako indiáni (my si říkáme *ídiáni*). Na dřívě suchém pozemku jsme se těšili mnoha vodním radovánkám, protože mladý pan domácí vrátil šetrným a citlivým způsobem krajině její krev – vodu. Jedli jsme produkty z permakulturní zahrady, sbírali plody lesů a luk, sledovali jsme *vědomou kuchyni* a snažili se pochopit úplně jiný přístup k vaření.

Milejší zážitek, než jsem čekal, se odehrál v lesích bývalého vojenského újezdu Ralsko, kde jsme si v téměř tisícíčetné bandě hráli na Afghánistán. Někomu se to může zdát podivné, ale extrémisté se najdou všude a kupodivu kolem airsoftu a obecně zbraní jich zas tak moc není.

Proč milejší, než jsem čekal? Inu, překvapil mě přístup těchto bláznů k lesu a přírodě obecně. Po téměř deseti dnech po nás zůstal les bez známek pobytu. Většina zodpovědně třídila odpad, ale také sbírala odpad po lesích, kde jsem si hrál. U jedné z vesnic jsem zaznamenal, že zbylé jídlo

se odnášelo mimo vesnici a vracelo se přírodě.

Jedna z mých pracovních aktivit je pořádání akcí a zajišťování programů například na festivalech. Doba je, jaká je, a tak jsem dal dohromady se dvěma báječnými ženami myšlenky a vznikl Divine festival. Výdělek jsme poskytli indiánům v Ekvádoru na provoz pralesní školy, která má ochránit původní vědění a přístup před naším zrychleným a pomateným západním způsobem života. Vybrali jsme i prostředky na úklid pláží a výkup pozemků na okrajích olejových plantáží v

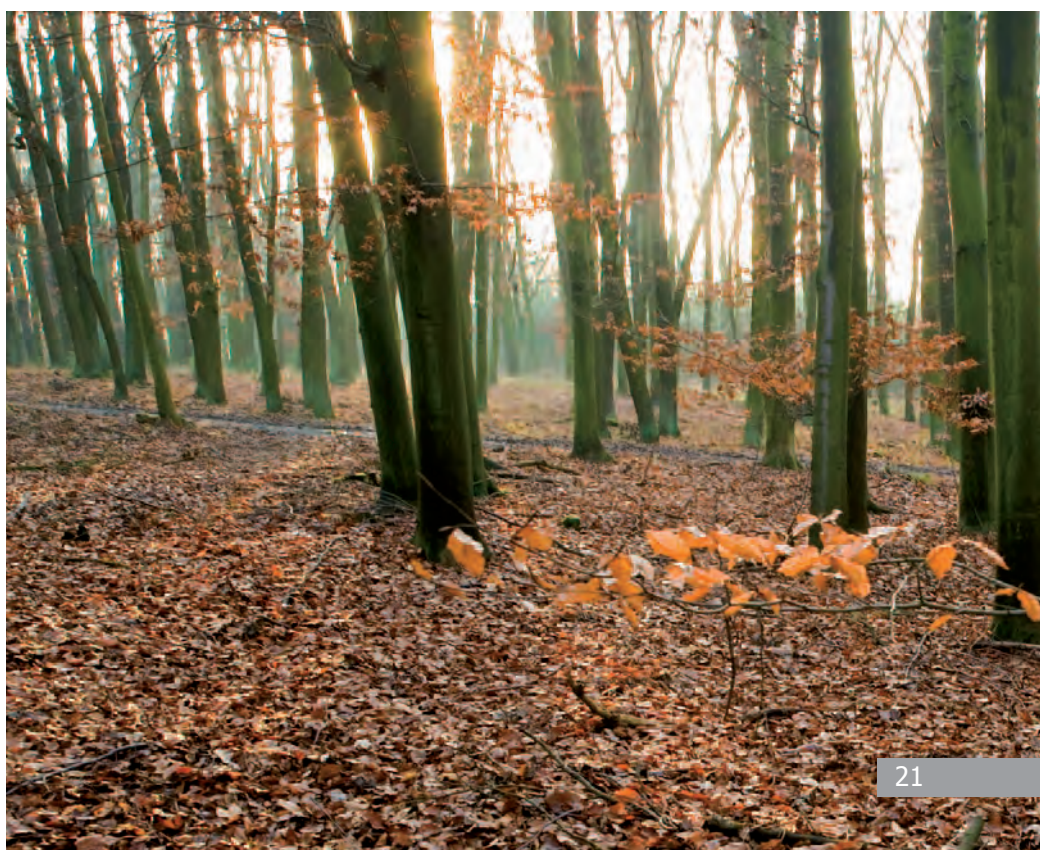
jihovýchodní Asii. Festival se zaměřil na vědomý život, fyzické a duševní zdraví, kvalitní jídlo, významnou roli rituálů v běžném životě, efektivní pasivitu a odpočinek a vůbec na obyčejnou radost z našeho lidského hemžení.

Oproti *hraní si na vojáčky* jsem tady očekával lepší přístup k Zemi i lidem. Bylo trochu zklamáním, že účastníci po sobě příliš neuklízeli, dost špatně třídili, komunikovali podivně, místo otevřené mysli, srdce a instinktů vlastní ego. Přesto má festival potenciál pro další ročníky i jiné menší akce. S touto vizí hledám dobrovolníky i z řad tomíků. Tomíci jsou totiž směsicí všeho, co přirozený a trvale udržitelný svět potřebuje! Právě proto přeji všem mladochům, ať si toho do dospělosti odnesou co nejvíce.

Konec prázdnin se přiblížil a kolem třicítky dívek a jinochů z celé republiky se sešlo ve zmíněném a mnou milovaném Oparenském údolí, kde jsme nejen vzpomínali. Hlavně jsme makali na údržbě asociálních chalup a na jejich okolí. V děsivě přístupném suťovém lese jsme prořezali obří souše sosen, které poskytnou energii mnoha našim ohňům. Těším se na další podobná setkání.

Je tu podzim a s ním i sběr plodů. Zraje kukuřice, slunečnice, jablka a hrušky v sadech, šípky získávají svou rudou barvu, kaštiny a žaludy vyskakují z pokojíčků, houby a tak dále a tak dále. Sběr je vhodná oddílová kratochvíle ve městech i při výpravách mimo něj. Až udeří vládkyně zima, odnese nasbírané plody do krmítek a krmelců našim sousedům z divočiny. Díky!

Ota Müller - Oťan,
Rytíři Lužických Hvozdů, Dobranov

TURISTICKÁ LINKA PRAHA - TOKIO

Pod tímto sloganem, pojítkem našich turistických podniků konaných během Olympijského festivalu v Praze, jsme představili veřejnosti turistiku od historie po současnost.

Samotná prezentace probíhala od 23. července do 1. srpna 2021, přičemž jedna z výzev končila až s posledním dnem olympiády.

Měsíční přípravy – vymýšlení, třídění nápadů, jednání s ČOV a vedením Asociace TOM a KČT, financování, shánění věcí. To byl hlavní úkol pro Tomáše Fúsku a Zdeňka Vejrosta.

V týdnech před akcí se zapojuje celá řada dalších lidí z Kralup, Kraslic, Mikulášovic a vznikají propagační nástěnky, dolaďuje se design startovních průkazů a pamětních listů, společného oblečení, vznikají obrázky do soutěže Krásy vlasti, ladí se výzva Vystup na svůj vrchol, shánějí se rekvizity k turistice I. republiky, a zejména se ladí „Japonská chvilka“ kterou se chceme přenést až do Japonska.

Již dva dny před zahájením festivalu se v areálu Olympu v pražské Stromovce buduje turistické zázemí všech aktivit – se zahájením tak již všechno klapě a u všech 14 realizátorů (Zdeněk Vejrosta, Tomáš Fúsek, Romana Vejroستová, Blanka Rosáková, Jan Vejrosta, Marie Wagnerová, Klára Buncová, Andrea Fúsková, Ondra Fúsek, Tereza Popová, Kateřina Popová, Václav Machek, Helena Pavlů, Hana Pavlů) mizí předstartovní horečka. Nasazuje se úsměv, ze všech srší pohoda, energie a zapálení pro společnou věc.

Ve stánku turistiky vysvětlujeme, co je náplní činnosti Asociace TOM a KČT, rozdáváme materiály o činnosti obou spolků.

Minitrať turistického závodu je stále plná – všichni získávají doprovod, který

jím objasňuje, o co jde a v čem závod spočívá – v cíli získávají pamětní list, placku Turistického závodu, píšťalku s logem TZ a háčkované hračky. Závod absolvoval i **olympijský vítěz z Londýna 2012 David Svoboda** a byl skutečně vzorným posluchačem a úspěšným závodníkem.

V poznávací soutěži Krásy vlasti figurují české památky a jubilejní účastníci získávají obrazovou publikaci o České republice.

Expozice „Od Náprstka po současnost“ přibližuje na osmi panelech historii KČT od založení až po současnost – od roku 1888, přes spoluzakládání ČOV, chaty KČT až po Asociaci TOM, hry, výlety, turistický závod. Je zde celá řada historických i novodobých rekvizit a dvě figuríny – historická představující **Vojtu Náprstka** a současná představující **závodníky TZ**.

V části Turistická značka se lze seznámit s historií a současností značení a namalovat si svoji turistickou značku.

Připravena je celá řada her a kvízů. Výzva „Vystup na svůj vrchol“ je aktivitou během celé olympiády – zvolit si svůj vlastní kopec a vystoupit na něj.

Zlatým hřebem je však Japonská chvilka (– přenášíme děti z Olympijských táborů a další účastníky do Japonska – zdravíme se s nimi japonsky, děláme pro ně rituál vycházejícího slunce s nasazením čelenky, chodí mezi nimi gejši Klarikami, Helikami, Marikami s dobrotami, předvádí se tradiční japonské sumo, kde zápasí Hañosumos, Nýnasumos, Helosumos s rozhodčím Ondrasakim či Blankasawou – je u toho plno smíchu. Nakonec opět japonské loučení a společné foto. Naše gej-

ši a sumisti chodí po celém areálu, zvou k nám. Díky tomu se s nimi spousta lidí fotí, nechybí např. **Roman Šebrle**.

Velmi nás potěšila návštěva a zájem předsedy Asociace TOM Tomáše Novotného, předsedy KČT Vratislava Chvátyla, místopředsedy Ivana Presse a hlavního značkaře Pavla Přílepka.

Zejména v ranních volných chvílích vzorně fandíme našim reprezentantům, a tak i my máme lví podíl na medailích. V areálu zkoušíme bobový trenážer, hrajeme badminton, odpalujeme na baseballu, jezdíme na kajaku, hrajeme tenis, plaveme v protiproudu, šermujeme, střílíme z luku, patujeme na golfu, zkoušíme rugby, hrajeme florbal, korfbal či trénujeme překonávání překážek na kole.

Olympijský festival byl rozhodně šancí pro zviditelnění turistiky, naší expozici prošlo na 4000 návštěvníků – z toho mini TZ absolvovalo 1590 závodníků, 631 se jich zapojilo do Krás vlasti a 104 jich splnilo výzvu „Vystup na svůj vrchol“.

*Zdeněk Vejrosta,
TOM Vltavský paprsek,
Kralupy nad Vltavou*

Poděkování

Zdeňku, Tome, všichni ostatní pořadatelé: Klobouk dolů! Mákli jste si ukrutně. Díky za provedení téhle náročné a veřejností sledované akce.

Tomáš Novotný

Po stopách Sinuheta

Roztočtí Kulíšci letos trávili své dva týdny tábora v krásném prostředí plzeňského kraje. Zapůjčené tábořiště nedaleko Merklína bylo svědkem příchodu více než třiceti Egyptanů, kteří pronikali do tajů egyptské kultury, Sinuhetovy pouti světem i jeho lékařského umění. Nespočet soutěží, luštění šifer a samozřejmě i hieroglyfů, mumifikace i otevření lebky za účelem uzdravení, to všechno si táborníci vyzkoušeli. A nechyběly i vodní hrátky v nedalekém lesním jezírku – tedy až druhý týden, ten první nám tak propršel, že k jezírku nebylo nutno chodit, bylo všude po tábořišti...

Ale konec dobrý, všechno dobré. On ani ten déšť našťastí nezvládl vzít většinu dobrou náladu – a následující slunečné a horké dny už potom provázely až do konce letošní, velmi vydařený tábor.

A tak už se teď těším na ten příští. Až ze svého kuchyňského zázemí budu vše bedlivě sledovat, mezi vařením se do her i zapojovat ... zkrátka zase na chvíli mládnout mezi partou úžasných dětí a jejich skvělých vedoucích.

Od svých hrnců a vařeček vám zprávu podala

*Jindra Zoufalá,
TOM Kulíšci, Roztoky*

Sněm 2001 v Praze – desetileté výročí

Sněm ve Staňkově 2008

Blíží se sněm. Jubilujeme!

Letos 10. prosince budeme třicetiletí.
Výročí oslavíme na sněmu v lednu 2022.
Sněm a oslavy 30 let Asociace turistických oddílů mládeže
ČR

plánujeme na 21. – 23. ledna 2022, 9:00 – 21:00
Kde? V Městské knihovně v Praze na Mariánském náměstí.
Sobotní program bude rozdělen na

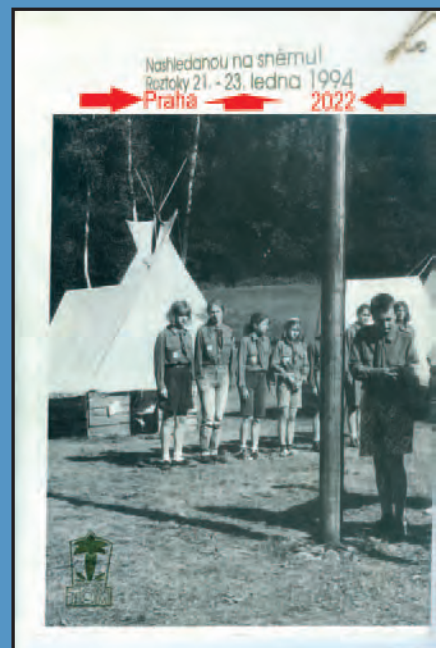
dopolední – sněmovní část
odpolední – podvečerní oslavy.

Na co se můžete těšit?

- * Vystoupení několika hudebních těles rozličných žánrů z řad tomíků.
- * Filmové překvapení.
- * Večerní raut.
- * Nedělní návštěvu Senátu ČR a procházku Prahou.

Ubytování je zajištěno nedaleko Náměstí Míru (Křesťanský domov mládeže u svaté Ludmily, Francouzská 585/1, 12000 Praha 2) Přihlášky zveřejníme v evidenci v půli listopadu. Sledujte prosím náš web, facebook a mailovou korespondenci.

Vaše ústředí.

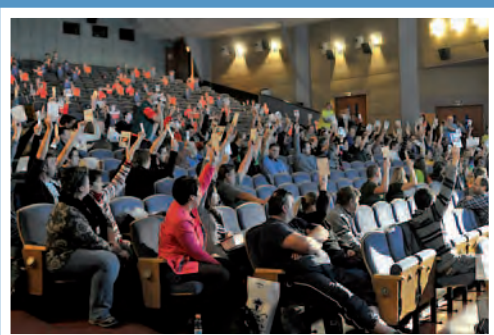
Titulka Tomíka z listopadu 1993. Krom jiného lákal na lednový sněm do Roztok. Sešli jsme se v tamním kině. To už ale nestojí...

Sněm v Poděbradech 2010

Sněm ve Svitavách 2000

Sněm ve Zlíně 2015

Sněm ve Zlíně 2015

Oslavy dvacetiletí spolku v divadle ABC V Praze

Sbírkové dny Světlušky 2021

Po osmé a pravděpodobně naposledy se tomíci vrhli do zářijové sbírky na pomoc lidem se zrakovým handicapem. Sedmnácti oddílům se podařilo dohromady vybrat 284 479 Kč. Mezi nimi TOM Trilobit, TOM Veverk, TOM Oftalmo, TOM Dakoti, TOM Chippewa, TOM Zálesák Hlučín, TOM Pěšinky a Ostříž, TOM Kamínek, TOM Magneti, TOM Tuři, TOM Kadao, TOM Sedmička, TOM 1412 a 1419 Otrokovice, TOM Robinsoni, TOM Práčata, TOM Kulíšci a TOM Zlaté špy. Všichni dobrovolníci si zaslouží velké díky za účast. Ať už ti nejmenší, kteří se teprve osmělují při oslovování kolemjdoucích, tak ti dospělí, kteří obstarali hladký průběh sbírky.

A proč naposledy? Příští rok Nadační fond Českého rozhlasu již sbírkové dny neplánuje, tudíž bude také trochu na nás a jednotlivých oddílech najít další cestu spolupráce. Třeba ve vašem městě funguje organizace pro zrakově handicapované a napadne vás společný program. Například můžete mít malou pokladničku pro Světlušku, až budete pořádát vaši tradiční akci pro veřejnost. A nebo si dokonce některé oddíly troufnou na organizaci lokálního běhu pro Světlušku. Jeden takový velmi vydařený již tento rok uspořádal TOM Kadao v Opavě. Přečtěte si o tom článek v tomto čísle. Nabídnout také můžete i dílčí pomoc, například s nočními běhy v Olomouci pomáhá TOM Tuři, v Brně TOM Oftalmo, TOM Delfini a TOM Pífkovci. Při běhu v Rosicích zase zdravotníci z TOM Kasiopea a TOM Kňouři. TOM Sirius letos dokonce z velké části organizuje hlavní Noční běh pro Světlušku v Ostravě. Všem děkujeme!

Anežka Klabanová

Bitva o Helfenburk 2021

První výpravu po prázdninách směřuje oddíl Veverků vždy do Úštěka, na hrad Helfenburk. Každoročně se tam koná velká ponožková bitva. Letos nás z Brandýsa jelo méně než obvykle. Možná jsme počítali i s tím, že my, tedy obránci hradu, budeme svými protivníky přecísleni.

V sobotu, v den bitvy, jsme se sešli pod velkým, starým bukem na nádvoří. Tomáš Guzma z pořádajícího oddílu Bobři Úštěk zopakoval pravidla hry. Pak jsme se roz-

dělili do týmů, na štíty nalepili nálepky, které znamenají počet životů a šlo se bojovat.

První bitva skončila výhrou nás, obránců, ale útočníci se jen tak nevzdali a druhou bitvu již dokázali vyhrát. Celkově si tuto akci moc užívám a rád se sem vracím.

Eda Vacula,

TOM Veverk, Brandýs nad Labem

VĚTRNÁ SMRŠŤ NA TÁBOŘIŠTI

Na začátku srpna jsem navštívil tábor Karvinské trojky, který se nachází v nádherném údolí v blízkosti Bouzova. Očekával jsem klasický průběh návštěvy na táboře, kdy se setkám s vedoucími, projdeme se po tábořišti, vedoucí mi představí program, případně se pochlubí tím, co se jim podařilo nebo si postěžují na věci, které je trápí.

Tato návštěva byla jiná. Když jsem popíjel kávu v kuchyni, protože venku zrovna lilo jako z konve, padlo několikrát slovo vichřice. Napřed jsem si myslel, že se jedná o nějakou součást programu, ale pak jsem pochopil, že na začátku tábora opravdu museli táborníci čelit větrné smršti.

28. července v 17,40 hodin se údolím prohnala větrná smršť. Trvala jen několik minut, ale způsobila velikou škodu. Kromě vyvrácených stromů v okolí tábořiště, poničila střechu přístřešku na uskladnění podsad, ale hlavně vyvrátila vzrostlý jasan. Při pádu zdemoloval pět aut táborových vedoucích. Co je nejdůležitější: samotný tábor, který stojí sotva 100 metrů od místa řádění vichřice, zasažen nebyl. A hlavně – nikomu se nic nestalo.

Karvinská trojka se statečně rozhodla, že i přes tuto dramatickou příhodu dokončí svůj tábor a já odjížděl bohatší o zkušenost, kterou asi nikdo z nás nechce prožít na svém táboře.

Fotografie z místa řádění vichřice poskytl Antonín Přerovský.

Standa Prais

Mikešovo nožobraní

...různý a vostrý občasník o nožích určený všem nožomilům

Mikov „stovka“

Tento nůž, označený jako 100-NN-3-B, si my starší dobře pamatujeme. Na červených plastových stříenkách mívál logo šermíře, případně měl stříenky nerezové, zdobené rytými vlnkami či jinými ornamenty. Ti mladší nožík znají se stříenkami z modrého plastu a logem lva s mečem. Současné stříenky jsou různé. Klasické modré, broušená nerez ocel, žlutočerná kombinace takzvané Kaiserky, vlastenecká červená a bílá, ještě vlastenečtější červenomodrobílá, maskovací vzor 95. Existují i pestře zbarvené či puntíkované nebo stříenka klubového nože Fan klubu Mikov s obrázkem továrny na bílé stříence.

Složení nástrojů na nožíku je různorodé. Od jednočepelového až po osmiželízkový kousek, na kterém nechybí ani kleště. Materiálem čepelí a nástrojů je po celá desetiletí ocel třídy 420 u čepelí nožů kalená na 52-55 HRC. V praxi to znamená, že nože z Českého Švýcarska se musí ostřit častěji, než jejich konkurenti ze Švýcarska zcela nečeského.

Na to, že byste bodcem nožíku udělali v jakémkoliv houževnatějším materiálu otvor, rovnou zapomeňte, neboť Mikov již řadu let vyrábí bodce tak, aby si nikdo neublížil. Není na nich špička ani hrana. Proč tomu tak je, netuším, kdysi i bodce nožů z Mikovu špičku a hranu na šídle mívaly.

Na spodním obrázku je, zcela nahoře, nůž 100-NN-3-B, pod ním vlevo Kaiserka, tedy nůž s žlutočernými stříenkami. Vpravo od ní, s obrázkem továrny, je nožík pro fanklub a dole pak stará nerezová stovka z roku 1984 s vyměněnými čepelími.

Nožíky této řady dokáží odvést spoustu práce při přípravě svačin, rozkrajování

jablek, či při drobných řezbářských pracích. Na porážení stromů a napodobování scén z akčních filmů se ale nehodí.

Je podzim, Vánoce se blíží a jestli napíšete Ježíškovi o nový nožík, je možné, že vám přinese zrovna některý z mikulášovických výrobků.

Pro patriota, který rád otvírá konzervy směrem k sobě, nepotřebuje ostrou špičku bodla, nemusí mít na noži kroužek na zavěšení, pinzetu, párátko a nevádí mu častější ostření, je mikovácká stovka jasná volba. Ostatní si mohou napsat třeba o Victorinox, neboť ceny obou výrobců se k sobě opět přiblížily.

Cena Mikova 100-NN-3-B se pohybuje mezi 350-427 Kč, stejně velký a vybavenější Victorinox Spartan stojí 399-629 Kč. Nejlevněji se oba nože dají opatřit při slevových akcích v e-shopu skřehotavého zeleného mimozemšťana.

Jiří Lukeš-Mikeš

Míry a váhy:

Zavřený nůž:	90 mm
Délka čepelí:	70 mm
Šířka čepelí :	12 mm
Tloušťka čepelí:	1,6 mm
Hmotnost:	78 g
Cena:	350-427 Kč

CHATA ČEŠKA KOČA - SYMBOL ČESKO-SLOVINSKÉ VZÁJEMNOSTI

Významnou událostí na konci 80. let 19. století bylo založení Klubu českých turistů (KČT) – to se psal rok 1888. Jeho aktivity byly zaměřeny na poznávání a propagaci naší domácí krajiny, v této době se intenzivně mluvilo o národně orientované české turistice.

Český odbor slovinského planinského družstva

Příliš jednostranná orientace KČT na domácí oblasti byla jedním z důvodů, proč v řadách KČT vznikla v posledním desetiletí 19. století velmi silná a aktivní skupina asi dvou desítek členů. Svoji činnost začali zaměřovat do oblasti jižních Alp – dnešních slovinských Alp. Tato skupinka založila v Praze v roce 1897 Český odbor Slovinského planinského družstva (ČO SPD).

Ustavující valná hromada Českého odboru SPD se konala v Praze v Malostranské besedě dne 24. června 1897. Mezi vůdčími osobnostmi Slovinského planinského družstva bylo i několik zakladatelů KČT. Prvním a také jediným předsedou tohoto odboru se stal prof. Karel Chodounský (1843 – 1931).

Mezi zakládajícími členy se objevili tehdejší primátor Prahy Jan Podlipný nebo předseda Klubu českých turistů Vratislav Pasovský. Činnost Českého odboru SPD byla výrazně zaměřena na vysokohorskou turistiku a na alpinismus – ten byl v této době vnímán jako vrchol všech turistických aktivit a díky vyšší nákladnosti se stal zálibou především dobře situovaných společenských vrstev.

Chata Češka koča

Asi rok po založení Českého odboru SPD předložili někteří aktivní členové ve vedení odboru návrh na postavení vlastní chaty ve slovinských Alpách. Stavba chaty ve stylu typické české chalupy byla zahájena v červnu 1899. Projektantem chaty byl architekt Josef Podhájský, člen ČO SPD v Praze. Chata byla postavena z dřevěných kmenů a prken z okolních lesů. Hrubá stavba chaty byla dokončena ještě před zimní sezonou 1899/1900. Chata sloužila návštěvníkům již od počátku letní sezony roku 1900 a svým provedením patřila v této době k jedné z nejlépe vybavených chat v této oblasti Alp. Místní milovníci hor a domácí obyvatelé ji označovali

za nejlepší chatu postavenou ve slovinské části monarchie.

Slavnostní otevření chaty

Chata Češka koča (Česká chata) byla slavnostně otevřena ve čtvrtek 26. července 1900 v 10,00 hod dopoledne. Při otevření se v okolí chaty shromáždilo okolo 250 návštěvníků a hostů.

Tato událost se stala významnou česko-slovinskou akcí. Z Čech se slavnosti zúčastnilo asi 40 vysokohorských turistů a celé tehdejší vedení Českého odboru SPD v čele s prof. K. Chodounským, přítomen byl i zástupce pražského primátora dr. Jeřábek.

Ze slovinské strany byli přítomni např. primátor Lublaně Ivan Hribar, předseda SPD Fran Orožen, farář Jakob Aljaž z Dojve i mnoho návštěvníků z obce Zgornje Jezersko. Po úvodním ceremoniálu bylo všem hostům podáváno pohoštění – pražská šunka a česká piva, která daroval Smíchovský pivovar a plzeňský Prazdroj.

Významným momentem bylo i to, že současně s otevřením chaty byl zveřejněn a vyhlášen Pořádek na chatě – pravidla pro všechny návštěvníky chaty. Obsahoval 14 bodů a kromě jiného definoval i cenu za ubytování. Tím byl zachován standard, který byl běžný u chat v jiných, především německy mluvících částech Alp.

Z ČINNOSTI Klubu českých turistů

Návštěvnost chaty do začátku 1. světové války

Zájem návštěvníků o chatu byl již v prvním roce její existence veliký. Od otevření chaty do konce září 1900 bylo do knihy návštěv na chatě zapsáno 227 jmen, v roce 1901 do 14. září pak 314 (z toho 218 Čechů). V roce 1902: 323, v roce 1903: 419, v roce 1904: 400 návštěv. Až do roku 1908 tvořili Češi většinu návštěvníků na chatě, v roce 1909 navštívilo chatu poprvé více domácích než Čechů – koncem září 1909 bylo na chatě evidováno 321 návštěvníků a z toho bylo 157 Čechů a 164 Slovinců. Ale již za další dva roky tj. v roce 1911 bylo v knize zapsáno 399 jmen, z toho 223 Čechů.

Obnova česko-slovinské spolupráce

Českoslovenští a čeští turisté a alpinisté začali Jugoslávii a území dnešního Slovinska ve větším počtu navštěvovat až koncem 80. a v 90. letech 20. století. V tomto období došlo i k rozvoji česko-slovinské spolupráce mezi oddíly a odbory i mezi zástupci Svazu turistiky Českého ústředního výboru ČSTV a Planinského svazu Slovinska (PZS). Obnovenou atmosféru česko-slovinské vzájemnosti bylo možné

vnímat i při společných shromážděních konaných u příležitosti „kulatých“ výročí chaty. Chata Česka koča se stala symbolem těchto novodobých vztahů.

Zajímavá výročí existence chaty

Oslava 90 let existence chaty se konala v neděli 5. srpna 1990 za velké pozornosti slovinského tisku i médií. O přípravách tohoto jubilea referovala nejen media v Lublani, ale i mnoho lokálních novin časopisů i lokální rozhlasové stanice.

Týden předtím proběhly kempy několika českých odborů a klubů v Kamnických a Savinjských Alpách. V okolí chaty se v den jubilea shromáždilo cca 2 500 návštěvníků nejen ze Slovinska a z Československa, ale i ze sousedního Rakouska. Při slavnosti, kterou celebroid biskup Jože Kvas, bylo přítomno mnoho významných hostů: ministr školství a tělovýchovy Slovinska Peter Vencelj, předseda PZS Tomaš Banovec, hejtman kraje Kranj a další. Oficiální delegaci ST ČUV ČSTV vedl předseda sekce VHT Ing. Ladislav Jirásko.

Podobně mimořádná byla i oslava 100. výročí založení chaty, která se uskutečnila v neděli 30. července 2000. V okolí chaty se sešlo na 1000 milovníků hor. I tentokrát zahájil oslavu biskup Jože Kvas a mezi domácími hosty byli předseda PZS Andej Brvar a starosta Jezerska Milan Kocjan.

Početnou českou výpravu zastupovali vedoucí sekce VHT Václav Průcha a Ing. Ladislav Jirásko. Ve stejný den byly v centru obce Jezersko jako symbol společné historie zasazena Lípa česko-slovinského přátelství.

Významné byly i oslavy 115. výročí založení chaty Česka koča, které byly zahájeny v Jezersku ve čtvrtek 23. července 2015. Po tiskové konferenci byl v centru obce otevřen Park česko-slovinského přátelství. Čtyři instalované panely popisují v češtině a ve slovinštině historii chaty

Česka koča. Součástí parku je i lípa česko-slovinského přátelství vysazená v roce 2000. V sobotu 25. července 2015 pokračovala slavnost v okolí chaty, kde se sešlo na 350 návštěvníků, z toho asi 80 z ČR. Ve dnech 20.–22. listopadu 2015 pak byly na Mezinárodním festivalu alpinismu Praha představeny dvě výstavy o historii chaty i o česko-slovinské spolupráci v oblasti turistiky a alpinismu.

Obnovení činnosti Českého odboru Slovinského planinského družstva

Ve čtvrtek 21. června 2017 se v pražském hotelu Petr uskutečnilo ustavující zasedání nově vzniklého odboru KČT s názvem Český odbor Slovinského planinského družstva 2017 (ČO SPD 2017). Setkání se zúčastnilo několik zajímavých osobností.

Za slovinskou stranu to byli: velvyslanec Slovinské republiky Leon Marc, místopředseda PZS Miro Eržen, slovinský alpinista Viki Grošelj s celou rodinou a

členové PD Sevnica z oblasti Posavje. Za KČT byli přítomni: předseda klubu Vratislav Chvátal, místopředseda Zdeněk Cabalka, generální sekretář Mojmir Nováček, čestný předseda KČT Jan Havelka a další. Nový odbor navazuje na činnost Českého odboru Slovinského planinského družstva založeného v roce 1897. Iniciátorem je Ing. Ladislav Jirásko, dlouholetý protagonista obnovení česko-slovinských vztahů.

Prof. Karel Chodounský uveden do síně slávy české turistiky

V květnu 2019 bylo na valné hromadě KČT v Praze rozhodnuto, že prof. Karel Chodounský, jeden ze zakladatelů Klubu českých turistů a zakladatel ČO SPD, bude uveden do Síně slávy české turistiky. Dne 12. června 2019 při slavnostním zasedání ČO SPD 2017 převzali členové odboru od vedení KČT plaketu s jeho podobiznou a odznak Síně slávy české turistiky. K 31. říjnu 2019 bylo v ČO SPD 2017 řádně registrováno 412 členů.

Veřejná sbírka na pomoc chatě Česka koča

Součástí mnoha aktivit obnoveného ČO SPD 2017, byla i veřejná sbírka na rekonstrukci a obnovu chaty Česka koča. Sběrka byla vyhlášena k 1. březnu 2019 ve spolupráci se společnostmi ALPY spol. s r. o. a Lidé&Hory, s.r.o., Alpským klubem ALPENVEREIN.CZ a časopisy Lidé&HORY a Turista. Sběrka měla probíhat od 1. března 2019 do 31. prosince 2020. Pandemie a nemožnost cestování v r. 2020 byly důvodem, proč byla sbírka nakonec prodloužena až do 31. srpna 2021. Sběrky se zúčastnilo celkem 99 subjektů – soukromé osoby a některé kluby a spolky.

K 31. 8. 2021 se na transparentním a veřejně přístupném účtu sešla částka ve výši celkem **380 134,78 Kč**.

Ing. Ladislav Jirásko

Historie turistického oddílu Saturn Plzeň

Vzniku oddílu předcházely nepravidelné výpomoci vedoucí původního oddílu při akcích celotřídního pionýrského oddílu, v kterém měl současný vedoucí svou dceru. Protože schůzky převážně ve třídě ve škole, kde si povídali o Sovětském svazu, nikoho příliš neupoutávaly, byl začátkem školního roku 1976 založen nový oddíl s turistickým zaměřením.

Přihlásily se do něho děti z několika původních pionýrských oddílů školy, což nebylo běžné. V té době byly pionýrské oddíly vždy jen pro jednu třídu a byly povinné – co třída, to oddíl. Sice to naráželo na nepochopení, ale protože v tehdejších právech pionýrů bylo uvedeno, že každý pionýr si může vybrat svůj oddíl, nikdo nemohl nic namítat a postupem času se oddíl propracoval svými výsledky mezi nejlepší na škole. V roce 1983 do oddílu přistoupila další vedoucí, které její oddíl skončil školní docházku.

Velmi oblíbené byly časté víkendové výlety i sportovní a branné hry v přírodě buď během pravidelných schůzek, nebo volných dní. Dodnes bylo v oddíle uskutečněno téměř 3000 akcí! Hned od založení se členové zúčastňovali všech soutěží a závodů, vyhlašovaných celostátně i v rámci kraje i okresu a získávali mnoho medailových umístění.

Turistický oddíl, který byl původně pouze pionýrský, se postupně stal i turistickým kroužkem plzeňského domu dětí a mládeže a turistickým oddílem mládeže při KČT Lokomotiva Plzeň a hned po vzniku Asociace TOM i jejím členem.

Od roku 1980 pravidelně každé prázdniny pořádá oddíl letní putovní tábory (pěší, vodácké, cyklo), jarní i podzimní tábory a zúčastňuje se téměř všech zimních lyžařských srazů u nás i na Slovensku.

Od roku 1979 členové startují v turistických závodech (tehdy ještě turisticko-branných závodech) a získávají každoročně mnoho medailových umístění. Na turistické závody se oddíl více zaměřil, přizpůsobil tomu i celoroční činnost a téměř všichni aktivní členové postupovali na závody Čes-

kého poháru a každoročně několik hlídek nebo jednotlivců na mistrovství republiky a v devíti ročnících i na mezinárodní mistrovství, kde téměř vždy stáli na stupních vítězů. V roce 2010 se stal mladší dorostenec dokonce celkovým vítězem tohoto Evropského poháru v Kežmaroku na Slovensku.

V současné době bohužel už o pravidelnou činnost oddílu není ze strany dětí zájem. Častěji se scházíme při společných prázdninových akcích dětí s rodiči.

Veškerá činnost od úplného vzniku je dokumentována v třidvaceti silných kronikách.

*Ivo Poduška,
TOM Saturn, Plzeň*

Co bylo o prázdninách, v září a kusu října 2021

■ Česká rada dětí a mládeže jednala intenzivně se zástupci Ministerstva zdravotnictví, aby už už vyšla najevo pravidla, jak v létě budou moci probíhat tábory. Trochu to bolelo, ale povedlo se a tábory tomíků a stovek jiných spolků proběhly s minimálním výskytem koronavirové infekce.

■ Zdeněk Vejrosta, Tomáš Fúsek a jejich kolegové a svěřenci pracovali dvanáct dní pro blaho české turistiky, to když ve vedru pražské Stromovky uspořádali v rámci českého olympijského parku turistické závody pro veřejnost.

■ Lidové noviny poskytly prostor pro táborové téma šéfovi tomíků, chválily ho již poněkolidikáté.

■ Vedoucí táborů mohli prvně v historii novodobé ČR čerpat pět dní dovolené, kterou jejím (osvíceným) zaměstnavatelům proplatil stát.

■ V desítkách oddílů TOM se rozeběhly letní kempy, na které školské ministerstvo nadělilo tomíkům pěkné čtyři miliony českých inflačních korun. Kempů jsme uspořádali celkem 90, činilo se 42 oddílů a celkem jimi prošlo 1454 dětí a mladých lidí.

■ Kadao z Opavy procestovalo Slovinsko, neminulo Triglav a smočilo se v Soče.

■ V noci z 12. na 13. srpna srazil automobil u obce Zubří Ivoše Skočka-Hopa jedoucího na kole. Hop následkům zranění podlehl.

■ Do oddílů našeho spolku se vkradl hluboký smutek: Hopa znaly stovky tomíků. Plakali pro něj jeho blízcí a známí z Valmezu, kamarádi z oddílu, náčelnictvo tomíků, mnoho těch, kdo prošli jím pořádanou letní táborovou školou na Moravě.

■ V Oznici nad Valašským Meziříčím se u vzpomínkového ohně o čtrnáct dní později rozloučily s Hopem stovky jeho přátel.

■ Ludmila Bártová, Jana Slavíková a Míla Hepnar, vedoucí tomíků, převzali z rukou Roberta Plagy medaili za dlouholetou a skvělou práci s dětmi a pro děti. Blahopřejeme!

■ Petr Mika-Akim, ostravský zástupitel, se snažil přesvědčit vedení ostravského magistrátu, aby změnilo podmínky výpůjčky základny v Pstružovské ulici ve Frýdlantu - a nakonec byla tato snaha korunována úspěchem. Sláva!

■ Část spolkového vedení objížděla naše letní tábory a všude na nich viděla nápaditost a zápal pro věc.

■ Kulíšci z Roztok si hráli na táboře na Sinuheta.

■ Václav Hrobský z Pacova vydal tradiční oddílový almanach a napsal do něj všechno o předchozím oddílovém roce.

■ Na ústředí přšely pozdravy z letních táborů.

■ Ve spolku se makalo, aby bylo ještě líp: Kosteletčí Kadeti kupříkladu poslali z dědovské louky, kterou radostně mulčovali, pozdrav centrálním roztockým mozům, což mozky pobavilo.

■ Zuzku Antošovou vystřídala po pětadvaceti letech na ústředí Denisa Stanislavová, která převzala agendu Tomíka a chalup. První jmenované budiž dík za výdrž a druhé v pořadí výdrž přejme!

■ Na den sv. Václava sehrály Šlápoty Pavla Vaňáska povedené šermířské představení, kde se dobro snažilo zvítězit nad zlem, ale mělo to v ČR fakt těžké.

■ Ika Jaglová, šéfrevizorka, vyhlásila povinná školení hospodářů.

■ Na tradiční akci 72 hodin se rozezněly veselé píšťalky.

■ Jiří Homolka sháněl šikovné ruce pro práci na Kusalínu a chalupě v Polaně.

■ Zlaté šípy se rozhodly, že vybudují ve své Vrtuli tu nejlepší kuličkovou dráhu v Evropě. Ani v Polsku, kde cvrnkají do země a ničí nám tak vodní zdroje, takové kuličky nemají!

■ Ústředí chystalo pilně a nepřestávajně sněm v Praze, sněm volební, který zasedne v Městské knihovně 22. ledna 2022 a připomene si 30 let budování a rozvoje naší asociace.

■ Rožmberk zaplavili krásní mladí lidé, kteří sem o volebním víkendu přijeli řezat dřevo, štelovat různá hejblátka, zdobit výklad dýněmi a mýt okna. Podobně se dělo v Pořešíně, kde zmizela džungle na zahradě a nebezpečné větve na stoletých stromech.

■ Pacovští tomíci se připravovali na své tradiční dovádění.

■ Ve věku 98 let odešla Jarmila Popelářová, vedoucí tomíků z Frýdku Místku, čínorodá žena s nezlomnou energií.

■ Tomáš Novotný a Aleš Sedláček napsali do Lidových novin článek-apel o logice testování ve spolcích a dočkali se nespočtu souhlasných reakcí.

■ Na dálku zasedlo vedení spolku, které zvolilo staronovým místopředsedou Zdeňka Rolince a kooptovalo do předsednictva Tomka Hurta.

■ Opavské Kadao uspořádalo velkolepý běh pro Nadační fond Českého rozhlasu Světluška a vybralo úctyhodnou sumu na pomoc handicapovaným. Běhů a sbírek se účastnili i další tomíci ve velkých městech a všem za to patří dík!

■ Mistrem České republiky v Osadnících z Katanu se stal tomík Šimon Vnuk z Frýdku Místku.

■ Historicky prvním tomíkem-poslancem Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky se stal svitavský starosta David Šimek, hostitel dvou našich sněmů.

■ Šéfové tomíků a ČRDM požádali poslance-nováčka, zda by se ujal aktivního angažmá v podvýboru pro mládež a pokusil se ho po předchozí jisté stagnaci rozhybat, nejlépe se všemi dalšími poslanci-zástupci spolků.

■ Sérii posledních šestnácti koncertů odehrál Spirituál kvintet, ikonická kapela, jejíž písničky provázely, provázejí a budou celý život provázet tomíky a vůbec všechny, kdo jsou rádi v partě, v lese, u ohně...

■ Zkraje října se sešli příznivci, přátelé současní a bývalí členové plzeňského TOM Saturn, aby si připomenuli 45. výročí založení oddílu. Akci organizoval neúnavný Ivoš Poduška, budiž mu za to čest.

■ Vyšlo najevo, že polanská chalupa potřebuje novou střechu, neb šindele na střeše staré již téměř dotornádovaly.

■ Zdražily spolkové chalupy, mírně, ale přeci, a všichni, koho se to týká, znepokojeně hleděli na rostoucí ceny energií. I to může pobyt na našich objektech bohužel ještě poněkud prodrazit.

■ Série smutných zpráv o odchodech dobrých lidí pokračovala zvěstí, že do tomického nebe odešla Jarmila Hanáková zvaná Saxana, energická vedoucí tomíků z Boršic, zakladatelka tamního oddílu.

■ V české metropoli vznikala nová vláda a spolkoví zástupci hleděli směrem ke Karlovské ulici, kam zanedlouho usedne nový ministr. Věřme, že dosavadní vcelku rozumný přístup školského úřadu bude zachován, ba co víc, přejme si, aby prostředky pro naše spolky nebyly kráceny. Třeba se dočkáme i rozvázání některých příliš byrokratických požadavků. A že by se jich pár našlo.

■ Hradecko-hronovský JW Mimoň se rozhodl, že vylepší dědovskou zahradu, vysadí do ní několik ovocných stromků, získá vzdělání Mimoň-ovocnář a bude v Dědově hnojit, stříhat a sklízet mnoho dalších let.

■ Ceny energií vystřelily raketově vzhůru, a to i pro tomíky a jejich základny - to když zkrachoval Kolibřík, dodavatel Skautské energie.

■ Přiblížily se třicáté narozeniny našeho spolku. Výročí si připomeneme na sněmu, ale mohlo by být prima, kdyby se tak stalo také přesně v narozeninový den, totiž 10. prosince 2021.

Ministerstvo školství udělovalo medaile

Ministerstvo dne 18. srpna 2021 ocenilo celkem 56 laureátek a laureátů Medailemi 1. nebo 2. stupně za pedagogickou činnost s dětmi a mládeží. Asociace TOM navrhla celkem 3 osobnosti, ocenění byli:

Jana Slavíková, TOM Nezmaři, Bílovec

– Medaile Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy 2. stupně - za vynikající pedagogickou činnost

Ludmila Bártová TOM Nezmaři, Bílovec

– Medaile Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy 1. stupně - za dlouhodobou vynikající pedagogickou činnost.

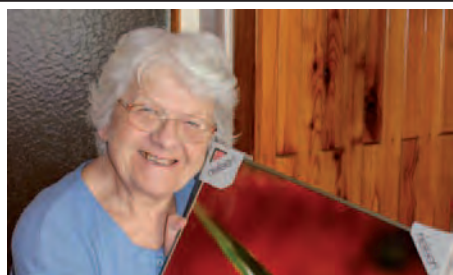
Miroslav Hepnar, TOM Kadet, Červený Kostelec

– Medaile Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy 1. stupně - za dlouhodobou vynikající pedagogickou činnost

Všem třem oceněným blahopřejeme a přejeme další úspěšné aktivní roky.

foto: MŠMT ČR

ústředí Asociace TOM

Zemřela **Jarmila Hanáková-Saxana**,
vedoucí tomíků z Boršic
Bylo jí 84 let

Jak bych se na ni mohl nepamatovat! Energická, nápaditá žena, zcela oddaná věci tomíků. Před necelými třemi roky jsem jí domů do Boršic dovezl Řád stříbrného hořce, udělený sněmem krátce před tím. Jarmilu ta pocta těšila: na oddílovou činnost, které byla věrná dlouhá desetiletí, ráda vzpomínala.

Jménem vedení vyjadřuji rodině zesnulé Jarmily hlubokou soustrast. Smutná série vzpomínek a rozloučení, která zveřejňujeme druhý měsíc, tímto jménem dobré a obětavé ženy pokračuje. Přejme si, přátelé, abychom mohli posílat do oddílů i radostnější zprávy.

Tomáš Novotný

Tomické letní kempy

Díky podpoře Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy jsme mohli přes letní měsíce (červenec a srpen) uskutečnit tzv. letní vzdělávací kempy. Byly zaměřené hlavně na vzdělávání dětí a na snížení dopadů pandemie způsobené Covid-19 v pro děti příjemném prostředí – mezi kamarády, v přírodě.

Celkem se zapojilo 42 oddílů, které dokázaly realizovat obdivuhodných 90 kempů. Většina oddílů zvládla jeden či dva. Našlo se ale několik oddílů, které pro děti připravily třeba i pět, šest nebo dokonce jedenáct kempů! V součtu bylo na kempěch přítomno 1 454 dětí!

Všem oddílům, které se do kempů pod naši hlavičku zapojily, ještě jednou moc děkujeme! Oceňujeme i fakt, že si oddíly poradily s financemi i bez ústředního zálohování. Bylo to v době, kdy jsme pomoc nabídnout nemohli: dopláceli jsme Rožmberk a složité hledali prostředky na spolufinancování běžících evropských projektů. O to víc si zdárného průběhu kempů považujeme.

Lukáš Hušek
Tomáš Novotný

Tomík č. 120,
listopad 2021

Časopis turistických oddílů mládeže.

Vydává Asociace TOM ČR
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.
Tel. 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@a-tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili: Jiří Chour,
Tomáš Novotný,

Denisa Stanislavová, Petr Balcer,
Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: Jiří Krajča-Tetřev
ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář.

Náklad 800 výtisků.

Vydání tohoto čísla podpořil
Klub českých turistů.

**Uzávěrka příštího
čísla je již
20. prosince 2021.**

Akce 72 hodin

V rámci celostátní dobrovolnické akce 72 hodin pořádané Českou radou dětí a mládeže, které se pravidelně účastníme, jsme si pro desátý ročník projektu vyhlédli zanedbané a zchrátralé lavičky v Hostivařském lesoparku. Ty jsme na vlastní náklady renovovali. Podařilo se nám zkulativovat devět laviček. S ohledem na opravdu vysokou cenu stavebního materiálu jsme zvolili řešení, kdy jsme koupili tenčí prkna na sezení a podepřeli je uprostřed. U jedné lavičky to nutně nebylo.

Pevně věříme, že lavičky potěší nejen jednoho návštěvníka lesoparku a najde na nich potěšení a klid v duši. Aby se sedělo příjemně, okolí laviček jsme uklidili.

Ondřej Turek-Opičák,
TOM Poutníci, Praha

Opustila nás Jarmila Popelářová

V sobotu 18. 9. 2021 nás ve věku 98 let opustila zakladatelka oddílu Jarka Popelářová. Všem členům oddílu je ze ztráty naší Popelky velice smutno.

Oddíl funguje od roku 1972, ale Jarka ho oficiálně založila v roce 1974 registrací u TJ Slezan. Jeho hlavním vedoucím byla do roku 2003, hospodářem další 4 roky, tedy do svých 85 let. Byla první držitelkou Stříbrného hořce.

Jarka svůj volný čas věnovala oddílu. Je obdivuhodné, jak všechno po několik let zvládala sama – vedla schůzky, plánovala výlety, učila nás na závody (tenkrát tzv. turisticko-branné závody), připravovala tábory včetně ubytování, stravy, programu a do toho ještě účetnictví. Veškeré akce pak zapsala do kroniky, fotila se svou úžasnou zrcadlovkou Flexaret Meopta a fotky pak do kroniky vlepovala. Za mě hluboká poklona všem takovýmto nestorům.

Oddíl se snaží držet směr. Směr, který nastavila Jarka. Zpíváme písničky staré skoro 50 let a na tábor jedeme vždy tam, kde jsme ještě nebyli, za poznáním naší krásné České republiky. Je to tradice. Je to tradice, která nám zůstane po Jarce.

Příští rok budeme slavit 50 let vzniku oddílu. Jarko, budeme vzpomínat, budeš nám chybět.

*Roman Gach,
TOM Tuláci, Frýdek - Místek*

JAK VEVERK JOACHYM ZIMU ODČAROVAL

